

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

5

Κριτικὴ ἀναφορὰ σὲ τρία ἄρθρα τοῦ γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου

«Εἰ δέ που τὴν εὐσέβειαν παρα-
βλαπτομένην ἴδοις, μὴ προτίμα τὴν
ὁμόνοιαν τῆς Ἀληθείας, ἀλλ'
ἴστασο γενναίως ἕως θανά-
του· καὶ μηδὲ οὕτω ψυχῇ
πολέμει, μηδὲ ἀποστρέφου
γνώμη, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι
μάχου μόνον, ... τὴν Ἀλή-
θειαν μηδαμῶν προδιδούς».

(I. Χρυσόστομος, PG τ. 60, στλ. 611)

«Ἐὰν ὁμως ὁ λόγος καὶ ἡ υπό-
θεσις εἶναι περὶ Πίστεως καὶ τῶν
Παραδόσεων τῆς Ἐκκλη-
σίας μας, τότε καὶ ὁ πλέον
εἰρηνικὸς καὶ ἡσυχὸς πρέ-
πει νὰ πολεμῇ ὑπὲρ Αὐ-
τῶν, πλὴν ὄχι μὲ ταραχὴν
τῆς καρδίας, ἀλλὰ μὲ ἕνα
θυμὸν ἀνδρείον καὶ σταθερόν,
κατ' ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἰωήλ: “ἐκεῖ ὁ
πραῦς ἔστω μαχητὴς” (δ' 11)».

(Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Ἀόρατος Πόλεμος, Β', ιθ', ὑποσημ. 1)

ιγ. Ἀγιομάχος – Ἐκκλησιομάχος – Θεομάχος

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ἄρθρο μας εἶχαμε τεκμηριώσει ἀπολύτως,
ὅτι ὁ λόγιος ἀγιορείτης ἡσυχαστὴς γέρον Θεοκλήτος Διονυσιάτης
(ἐφ' ἐξῆς: γ.Θ.Δ.), μὲ τὰ ὑπὸ κρίσιν κείμενά του ὑποπίπτει σὲ τοιαῦτα
σοβαρώτατα ἀτοπήματα, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται ὡς μία διχασμένη προσω-
πικότης, ἡ ὁποία ὄχι ἀπλῶς αὐτο-αναιρεῖται καὶ αὐτο-καταβαρῶνεται,
ἀλλ' ὀδηγεῖται δυστυχῶς καὶ μέχρι τῆς ἀγιομαχίας.

Ὅσο καὶ ἂν τὸ διατυπούμενο αὐτὸ συμπέρασμα ἠχῇ ὡς ὑπερβολικό,
ὁμως ἀνταποκρίνεται πλήρως στὴν ἀλήθεια, ὡς θὰ ἀποδείξωμε ἐν
συνεχείᾳ, μάλιστα δὲ ὁ γ.Θ.Δ., μέσῳ ἀκριβῶς τῆς ἀγιομαχίας του αὐτῆς,
ὀδηγεῖται εὐθέως τόσο στὴν ἐκκλησιομαχία, ὅσο καὶ στὴν θεομαχία.

Ὁ γ.Θ.Δ., ἀποκρύπτων – ὡς θὰ καταδειχθῇ στὸ παρὸν ἔκτο ἄρθρο
μας, τὴν ὑπαρξὶ τῆς δεινῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· ἀποσιωπῶν τὴν
βοῶσαν ἱστορικὴ ἀλήθεια· καλύπτων τὴν αἵρεσι καὶ τὴν καινοτομία·
δικαιολογῶν τοὺς αἵρετίζοντας καὶ νεωτερίζοντας· περιφρονῶν δὲ

ταντοχρόνως τὰς ἀπόψεις καὶ ἀθετῶν τὰς ὁδηγίας ὄχι μόνον τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, ἀλλὰ καὶ τινων ἄλλων συγχρόνων του Ὁσίων Μορφῶν, καθίσταται ἀναμφισβητήτως ὄχι ἀπλῶς *ἀγιομάχος*, ἀλλὰ καὶ *ἐκκλησιομάχος* καὶ *θεομάχος*.

Ὑπενθυμίζομε, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι ἡ Ζ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, στὸν θεόπνευστο δογματικὸ Ὄρον Αὐτῆς, καταδικάζει τόσον τοὺς αἰρετικούς, ὅσον καὶ οἰονδήποτε δικαίῳ καὶ δικαιολογεῖ («*διεκδικεῖ*») αὐτούς, ζῶντας ἢ κεκοιμημένους:

«Εἴ τις χριστιανοκατηγορικῆς αἰρέσεως ὄντα τινά, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα διεκδικεῖ, ἀνάθεμα»¹.

* * *

ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΩ, τοῦ ἡσυχαστοῦ γ.Θ.Δ. ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀπάνθρωπη ἀθωνικὴ μικροψυχία δὲν ἔχει ὅρια, ἐφ' ὅσον ὁ δυστυχῆς, ὡς βαθύτατα ἀλλοτριωμένος ἀπὸ τὴν διαβρωτικὴ ἐπίδρασι τῆς μακροχρονίου κοινωνίας του μὲ τὴν αἵρεσι, θεωρεῖ σήμερα τοὺς Ὁρθοδόξους Ἀντιοικουμενιστὰς δῆθεν ὡς *χύδην ὄχλον, ἀσυνειδήτους, καιροσκόπους, ἀθεοφόβους, ἀπατεῶνας, πλανῶντας καὶ πλανωμένους κ.ἄ.*, ἐνῶ κατὰ τὸ ἔτος 1957 διεκήρυσσε αὐτούς ὡς καταστάντας *«ἀξιομίμητον ὑπόδειγμα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν»* καὶ ὡς *«πλήθη λαοῦ φρουροῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιασθοῦν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν Της»²!*

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, κατὰ τὸ ἔτος 1972, ὁ γ.Θ.Δ. ἀποτελεῖ τὸν καλύτερο σύμμαχο τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, ἐφ' ὅσον ὄχι μόνον δικαίῳ καὶ δικαιολογεῖ καὶ καλύπτει αὐτούς, ἀλλὰ ταντοχρόνως κατακρίνει καὶ ὑβρίζει ἀφιλαδέλφως ἐκείνους τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὅποιοι – παρὰ τὶς ἀδυναμίες τους³ – ἀνθίστανται νομίμως καὶ δικαίως καὶ θυσιαστικῶς, ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς Αἰρέσεως, τῆς εἰσαχθείσης τὸ 1924 καὶ προκαλεσάσης μίαν ὄντως *«μεταστοιχείωσιν τῶν ἀπάντων ἀθεωτάτην»⁴* στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καὶ οἱ μὲν Οἰκουμενισταί, οἰκειοποιούμενοι τὸν *μαχητικὸ συντηρητισμὸ*, τὸν *ἐπιθετικὸ φανατισμὸ* καὶ τὸν *μισαλλόδοξο ξηλωτισμὸ* τοῦ Φουνταμενταλισμοῦ⁵, ὑβρίζουν εὐκαιρῶς ἀκαίρως καὶ ὑποτιμοῦν ἀντιχριστιανικῶς ὅσους ἀσκοῦν κριτικὴ σὲ ὅσα ἀντορθόδοξα πράττουν καὶ κηρύττουν ὁ δὲ ἡσυχαστὴς γ.Θ.Δ., *«ἀγαπήσας πάντα τὰ ρήματα καταποντισμοῦ καὶ γλῶσσαν δολίαν»⁶*, πλειοδοτεῖ καὶ ὑπερθεματίζει καὶ υπερβαίνει κατὰ πολὺ αὐτούς, ἢ δὲ θεομάχος αὐτῇ στάσει του συντάσσει

αὐτὸν σαφῶς μὲ τοὺς «*έτεροδοξοῦντας*», οἱ ὅποιοι δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φιλαδελφία, ὡς λέγει ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας:

«Καταμάθετε δέ», γράφει ὁ Ἅγιος πρὸς τοὺς ἐν Σμύρνη εὐσεβεῖς, **«τοὺς έτεροδοξοῦντας εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς ἡμᾶς ἔλθοῦσαν πῶς ἐναντίοι εἰσὶν τῇ γνώμῃ τοῦ Θεοῦ. Περὶ ἀγάπης οὐ μέλει αὐτοῖς»⁷.**

Ἐνῶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, ὡς ἐπεσήμανε ἐπιτυχῶς καὶ ἐμφαντικῶς τὸ **Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο** τῆς Θεσσαλονίκης (20-24.9.2004), ἔχουν ἀναλάβει **«ἡγετικὸ ρόλο»** στὴν ἐμπέδωσι τῆς **«παναιρέσεως αὐτῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ τὶς βαρῦτατες σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις»⁸** καὶ ἐνῶ ἔχουν **«ἀναστατώσει»** τὴν Οἰκουμένην, τοὺς δὲ λαοὺς τῶν Ὁρθοδόξων ἔχουν κατασκανδαλίσει, ὁ ἡσυχαστὴς **γ.Θ.Δ.** δὲν ἀγανακτεῖ, οὔτε ὑπερασπίζεται πλέον τοὺς **«μικροὺς»⁹** ἀδελφοὺς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰρωνεύεται αὐτοὺς καὶ ὑβρίζει σκαιότατα, καταστάσης πλέον τῆς θεοκλήτειας ἀθυροστομίας διεθνῶς γνωστῆς καὶ παροιμιώδους.

«Φεῦ καὶ τῆς ἀμαθίας καὶ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν», ἔλεγαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ τοὺς ἀθετήσαντας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις, **«εἴθε καὶ ἐνενόησαν, ὅτι τὸ σκανδαλίσαι ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευσάντων εἰς Χριστόν, ἀφόρητον ἔχει τὴν ἀγανάκτησιν· πόσω γε μᾶλλον τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαι;»¹⁰.**

ιδ. Ὁ ἡσυχαστὴς γ.Θ.Δ. φιλο-οικουμενιστὴς

Ο **ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ** λόγιος **γ.Θ.Δ.** στὰ τρία κρινόμενα ἄρθρα του ἐμφανίζεται νὰ ἔχη **ἐπιλεκτικὴ μνήμη**, δηλαδὴ ἐνθυμεῖται ἀπὸ τὸ παρελθόν, μάλιστα τὸ ἀπώτερο, μόνον ὅ,τι συμφέρει εἰς αὐτὸν καὶ τοῦτο ἐλλιπὲς ἢ διαστρεβλωμένο, προκειμένου νὰ πλήξη παντὶ τρόπῳ τοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου.

Αὐτὴ ἡ θεοκλήτειος **ἐπιλεκτικὴ μέθοδος** ὑποδηλώνει ἔλλειψιν ἀντικειμενικότητος καὶ εἰλικρινείας ἢ ἀδυναμίαν κριτικῆς προσλήψεως ἐνὸς συνόλου παραμέτρων – ιστορικῶν καὶ θεολογικῶν, ἢ ἀπουσίαν θάρρους

νὰ ἀντικρύση κατὰ πρόσωπον ὁ γ.Θ.Δ. καὶ νὰ ἀποδεχθῆ τὴν φοβερὰ γι' αὐτὸν καὶ βοῶσαν ἱστορική πραγματικότητα.

Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἀνατρέχει συνεχῶς καὶ ἐπιμένει στὴν δεκαετία τοῦ '60 (ἄρά γε, ἐκεῖ πάγωσε ἡ ἱστορία;...), ὅποτε δῆθεν συνήντησε τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο Καβουρίδη στὴν Ἀθήνα (Ἄρθρον Β'), θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ καταρρίψει τὴν ἀξιοπιστία τῆς ἐπιλεκτικῆς μνήμης του, ἐφ' ὅσον ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης εἶχε ἤδη κοιμηθῆ ἐν Κυρίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1955!...

Ἐν τούτοις, θὰ προσπαθίσωμε ἀκολούθως νὰ ἀφυπνίσωμε τὴν μνήμη τοῦ γ.Θ.Δ., ὥστε νὰ ἐνθυμηθῆ τὰ μείζονα καὶ θίγοντα τὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως θέματα, τὰ ὁποῖα ὄφειλε νὰ ἔχη ἰδιαίτερος προσέξῃ, ὥστε νὰ ἐγχαραχθοῦν αὐτὰ βαθέως στὴν μνήμη του καὶ νὰ προκαλοῦν εἰς αὐτὸν «ἀφόρητον ἀγανάκτησιν»¹⁰, ἀλλὰ καὶ φόβον γιὰ τὴν σωτηρία αὐτοῦ καὶ ὅσων ἐμπιστεύονται τὴν λογιότητά του, διότι ὁ Οἰκουμενισμὸς ὄχι μόνον καλπάζει, ἀλλ' ἔχει καὶ «βαρύτερες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις»⁸.

* * *

ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, θεωρεῖται σκόπιμο νὰ τεθῆ ὡς ἀσφαλῆς βάσις τῶν ὅσων θὰ ἀκολουθήσουν ἡ ἐξῆς ἀξιωματικὸς ἀποψις τοῦ γ.Θ.Δ., τὴν ὁποία εἶχε ἐκφράσει εἰς ἀνύποπτον χρόνον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1974, σὲ κείμενό του πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους «ἐπὶ τοῦ χρονίζοντος σχίσματος τῶν ζηλωτῶν»¹¹, δηλώνει τὴν πεποίθησί του, ὅτι ἐντὸς τοῦ συγχρόνου ρεύματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος δῆθεν «κλιμακοῦται εἰς μίαν ποικιλίαν ἐκδοχῶν»¹¹, ὑφίστανται δύο ἄκρα.

■ Δηλαδή, ἡ ποικιλία τῶν ἐκδοχῶν, κατὰ τὸν γ.Θ.Δ., εὐρίσκεται «μεταξὺ τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹.

Ἐν τούτοις, ὁ γ.Θ.Δ. ὁμιλῶν περὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ» Οἰκουμενισμοῦ, παραδόξως δὲν προβαίνει, ὡς ὄφειλε, στὴν περιγραφή τῶν φυσιογνωμικῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ, οὐδὲ κατονομάζει τοὺς φορεῖς καὶ ἐνσαρκωτὰς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι – ὡς περαιτέρω ἀποφαίνεται – «κινδυνεύουν νὰ πέσουν» εἰς «τὸν βόθρον τῆς αἰρέσεως»¹¹.

Ὅπως ἀντιθέτως, γιὰ τοὺς «Ζηλωτὰς» καὶ «Παλαιομερολογίτας» εἶναι, ὡς συνήθως, ἀνεξάντλητος, ἐπιστρατεύων μάλιστα καὶ τὴν λίαν προσφιλῆ εἰς αὐτὸν μέθοδο τῆς ψυχαναλύσεως!...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ὑφίστανται (καὶ βεβαίως ὑφίστανται!...), «ὄντως Οἰκουμενιστὰί»¹¹, ποία ἦταν ἡ στάσις τοῦ γ.Θ.Δ. ἔναντι αὐτῶν, κατὰ τὴν 60ετῆ ἐπικοινωνία του μὲ αὐτούς;

■ **Ἄν**, λόγου χάριν, οἱ **συμπροσευχῆς** με αίρετικούς καὶ ἄλλοθρήσκους, μάλιστα σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς, συνιστοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ **«καταφανῶς αίρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ»**¹¹ (ἢ μήπως ὄχι;...), πῶς διετέθη ὁ **γ.Θ.Δ.** ἔναντι τοῦλάχιστον τῶν ἀρχιερέων τοῦ Φαναρίου, οἱ ὁποῖοι **συμπροσεύχονται παρίως πλέον με ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους;**

Ὁ **γ.Θ.Δ.**, ὡς ὄντως φιλο-οικουμενιστής, ἀποφεύγει ἐκ συστήματος νὰ ἀπαντήσῃ σὲ ἐρωτήματα τοιαύτης φύσεως, ἐφ' ὅσον ἡ θέσις του εἶναι δυσχερεστάτη: περιφρονεῖ, ὡς **ἀγιομάχος**, τὶς ἀπόψεις καὶ ἀθετεῖ τὶς ὁδηγίες τῶν συγχρόνων του Ὁσίων Μορφῶν, ἐνῶ ταυτοχρόνως δικαιολογεῖ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ἰοθετῶν τὰς προφάσεις αὐτῶν ἐν ἀμαρτίαις,

ὡς διεξάγοντας δῆθεν **«εὐαγγελισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας»**, ὡς ἐκδηλώνοντας δῆθεν **«τάσεις εὐρύτερας διαδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ ἐνὸς διαλόγου με ὅλον τὸν κόσμον»** καὶ ὡς μμουμενένους δῆθεν τὴν τακτικὴν καὶ **«τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου»**^{12!}...

Τοιαύτη δυστυχῶς ἀξιοθρήνητος κατάπτωσις λογίου ἀθωνίτου ἡσυχαστοῦ!...

■ **Ἐπενθυμίζομε** πρὸς τὸ παρόν, διότι θὰ ἐπανέλθωμε ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἐνδεικτικῶς καὶ μόνον, ὅτι ὁ Γέρον Παῖσιος (+1994), ἐν ἀντιθέσει ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς θεωρουμένους ὡς **«Ὁρθοδόξους Οἰκουμενιστάς»**¹¹,

«καταπολέμησε τὸν Οἰκουμενισμό» καὶ **«δὲν δεχόταν συμπροσευχῆς καὶ κοινωνία με πρόσωπα μὴ ὀρθόδοξα. Τόνιζε: «Γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦμε με κάποιον, πρέπει νὰ συμφωνοῦμε στὴν πίστη»**¹³.

Ἐπίσης, ἐν ἀντιθέσει καὶ πρὸς τὸν σαφῶς φιλο-οικουμενιστὴ **γ.Θ.Δ.**,

«ΔΙΕΚΟΠΤΕ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ Ἡ ΑΠΕΦΕΥΓΕ ΝΑ ΔΗ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΕ ΚΟΙΝΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΜΕ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ»¹³.

ιε. Ἡ θεοκλήτειος ἐπιλεκτικὴ μέθοδος

Η **ΑΠΟΨΙΣ** τοῦ λογίου ἡσυχαστοῦ **γ.Θ.Δ.**, ὅτι ὑφίστανται δῆθεν δύο εἶδη Οἰκουμενισμοῦ, ἓνας ὀρθόδοξος καὶ ἓνας αίρετικός, ὅταν δὲν εἶναι λανθασμένη – ἐφ' ὅσον συγγέει τὸν **αίρετικό Οἰκουμενισμό** με τὴν **ὀρθόδοξη Οἰκουμενικότητα**, εἶναι πράγματι παραπλανητικὴ.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατροῦ Ἡμερολογίου διακατέχονται ἀπὸ τὴν πεποιθήσι, ὅτι

ὁ Οἰκουμενισμός, οἰασδήποτε μορφῆς καὶ ἐκδοχῆς, ἦταν ἀνέκαθεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀλλότριος τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεώς μας, ἐφ' ὅσον συνενώνει τοὺς ὀπαδοὺς του στὴν λεγομένη «Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια» (broad ecumenical world family)¹⁴, ἐντὸς τῆς ὁποίας διενεργεῖται μίᾳ de facto Συγκρητιστικὴ Διαδικασία, ἐξελισσομένη δυναμικὰ σὲ πολλὰ ταυτοχρόνως ἀλληλεξαρτώμενα ἐπίπεδα (Θεολογία, Λατρεία, Διακονία, Μαρτυρία, Παιδεία, Διάλογοι, Συνέδρια, Συμβούλια, Ἐκδόσεις κ.ἄ.), βάσει πάντοτε – ὅπως ἐνασμενίζονται νὰ διακηρύσσουν οἱ Οἰκουμενισταί, τῆς «Πρωτοποριακῆς καὶ Δυναμικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920!»¹⁵.

Οἰκουμενισμὸς ἕτερος, διακριτόν ὁνομαζόμενος ἐκείνου τὸν ὁποῖο ἐγκαινίασε ἡ κακόδοξος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, δὲν ὑπάρχει ἡ «*ιδρυτικὴ χάρτα τῶν συγχρόνων οἰκουμενικῶν κινήσεων*»¹⁶ εἶναι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καὶ «*αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ αὐτῆς*» «*ἀποτελοῦν ἔκτοτε καθοριστικὰς παραμέτρους εὐρύθμου δράσεως τῶν κυριωτάτων διαχριστιανικῶν ὀργάνων*»¹⁷, στὴν δὲ λεγομένη Α΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν (Ρόδος, 1961) γίνεται λόγος περὶ τῆς «*ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίας καὶ συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει*»¹⁸.

Τὸ ἐξώφυλλο καὶ ἡ πρώτη σελίδα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

Εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδεικτικὰ ὅσα ἀνέφερε στὴν Εἰσήγησί του ὁ τότε Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ «Π.Σ.Ε.» πάστορ **Κοράδος Ρεΐτσερ** (Dr. Konrad Raiser), κατὰ τὸ «Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο» τῆς Θεσσαλονίκης (1-3.6.2003):

«Ὅποιαδήποτε σκέψη γιὰ τὴ σημασίᾳ τῆς συμβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ ΠΣΕ πρέπει νὰ ἀρχίσει μὲ τὴ θεμελιώδη ἀπόφαση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ ἀναλάβουν ἡγετικὸ ρόλο στὴ μορφοποίηση τῆς σύγχρονης οἰκουμενικῆς κινήσεως»· «ἡ ἐγκύκλιος» τοῦ 1920 «ἔχει παραμείνει πράγματι ἕνα ἀπό

τὰ θεμελιώδη ἔγγραφα τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἰδικότερα, ἐπειδὴ σ' αὐτὴν διατυπώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ πρόταση τῆς ἰδρύσεως μιᾶς “ἐνώσεως (κοινωνίας) τῶν Ἐκκλησιῶν”»¹⁹.

■ Ἐκπλήσεται πολὺ δυσάρεστα κανεῖς, ὅταν διαπιστώνῃ ὅτι ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη τοῦ γ.Θ.Δ. οὔτε κατ' ἐλάχιστον φαίνεται ἐνωχλημένη ἀπὸ τὴν πυκνότητα καὶ σοβαρότητα τῶν διακηρύξεων καὶ τῶν γεγονότων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐδραίωσαν τὴν **Συγκρητιστικὴ Διαδικασία**, τὴν ὁποία ἐγκαινίασε ὁ ἕνας καὶ μοναδικὸς καὶ αἰρετικὸς Οἰκουμενισμὸς τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, διευκρίνισαν δὲ πλήρως τὴν ταυτότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, μέσῳ τῆς ὁποίας *«πᾶν μὲν ὄριον Πατέρων κενίηται· πᾶς δὲ θεμέλιος, καὶ εἴ τι ὀχύρωμα δογμάτων διασεσάλενται»*²⁰, ὅπως θὰ ἔλεγε πάλι σήμερα ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἐνῶ ἀντιθέτως, ἐνοχλεῖται καὶ ἐξανίσταται ὁ γ.Θ.Δ. γιὰ δευτερευόντά τινα γεγονότα, τὰ ὅποια δῆθεν διεδραματίσθησαν κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '60 (ἐνῶ πράγματι συνέβησαν τὴν δεκαετία τοῦ '50!...), προκειμένου νὰ πλήξῃ τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ καὶ νὰ μεταθέσῃ, μὲ βάνανσο πράγματι τρόπο, τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὸ κολοσσιαῖο θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὶς ἀδυναμίες τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου.

* * *

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ὁ ἡσυχαστὴς γ.Θ.Δ. ὤφειλε, προκειμένου νὰ διαγνώσῃ ἀσφαλῶς τὴν ταυτότητα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, νὰ ἀνατρέξῃ στὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ ἐκ νέου καὶ νὰ μελετήσῃ ἐνιαίως πλέον τὰ καθοριστικῆς σημασίας γεγονότα, τὰ ὅποια ἐσηματοδότησαν τὴν ἔναρξι μιᾶς νέας τραγικῆς περιόδου γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία.

Θὰ τὸν βοηθήσωμε εὐχαρίστως κατὰ τὴν ὄντως ὀδυνηρὰ αὐτὴ ἀναδρομὴ, στὴν φιλάδελφη μάλιστα προσπάθεια νὰ ἀποσπάσωμε ἐπὶ τέλους τὴν προσοχὴ του ἀπὸ τὰ ἀνάξια λόγου τῆς δεκαετίας τοῦ '60 (εἶχε καὶ ἄλλες δεκαετίες ὁ Κ' αἰώνας!...), καὶ νὰ πείσωμε αὐτὸν νὰ υἱοθετήσῃ μία νέα ὀπωσοῦν *ὀπτικὴ γωνία*.

1. Δεκαετία τοῦ '20.

■ Τότε, ἐξαπελύθη ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, αὐτὴ ἡ θεολογικὰ διάτρητος *«ὀριακὴ ἔκφρασις τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως»*²¹, ἡ ὁποία συνιστᾷ μίαν ἀπὸ τὰς

«ἐκφάνσεις μιᾶς μακροπνόου ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς»²² καὶ «εἶναι κήμα τῆς ἀνέκαθεν ἐφαρμοζομένης ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τοῦ Φαναρίου καὶ ἄμεσος συνέπεια τῆς περιφήμου ἀλληλογραφίας Ἰωακείμ τοῦ γ' μὲ τοὺς προέδρους τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰ ἔτη 1902/4»²³.

Ἐχει ἐπανελημμένως ἐπισημανθῆ, ὅτι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ἔθεσε τὰ θεμέλια τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ.

■ Τότε, τὸ λεγόμενο Πανορθόδοξον Συνέδριον τοῦ 1923 (Κωνσταντινούπολις, 10.5-8.6.1923), συνήλθε καὶ ἐργάσθηκε στὴν προοπτικὴ τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ καὶ προώθησε αὐτόν, γεγονός τὸ ὁποῖο δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως ὁ γ.Θ.Δ., ἐφ' ὅσον τὸ 1957 ὑπεγράμμισε τὴν σχέσι Ἡμερολογίου – Πασχαλίου Κανόνος – Καινοτομιῶν – Μελετίου Μεταξάκη:

«Ἄς μὴ λησμονῶμεν ἄλλωστε ὅτι, ὅτε ἐτυρεύοντο (ἐμηχανεύοντο) τὰ περὶ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου Κανόνος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ ἄλλαι κινδυνώδεις καινοτομίαι, ὧν ὁ ἦχος κατεθροεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦτο ὁ μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, ὅστις συνεκινεῖτο περισσότερο ἀπὸ τὸν προοδευτικὸν Ἀγγλικανισμὸν ἢ τὰ “ἀπηρχαιωμένα” δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας»²⁴.

2. Δεκαετία τοῦ '30.

■ Τότε, ἡ διορθόδοξος Προκαταρτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία συνήλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1930, ὡς συνέχεια τοῦ λεγομένου Πανορθόδοξου Συνεδρίου τοῦ 1923, προώθησε ἔτι περαιτέρω τοὺς σκοποὺς τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ, ἐφ' ὅσον προετοίμασε τὸ ἔδαφος τῶν λεγομένων Πανορθόδοξων Διασκέψεων (Ρόδος, 1961 ἐξῆς), στὴν προοπτικὴ πάντοτε τῆς ὀπωσθήποτε οἰκουμενιστικῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»²⁵.

Ὁ πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης (1871-1935).

Τὴν σημασία τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἐπιτροπῆς δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως ὁ γ.Θ.Δ., ἐφ' ὅσον τὸ 1957, ἀναφερόμενος στὰ desiderata τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔγραφε ὀρθοφρονῶν τὰ ἑξῆς:

«*Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ ὑπῆρξε τολμηροτέρα, εἰς τὴν προβολὴν τῶν θεμάτων, τῆς μελετωμένης Προσυνόδου, κατὰ τὰ δύο ταῦτα: “Ἀναθεώρησις καὶ Κωδικοποίησις τῶν Ἱ. Κανόνων” ὡς καὶ “Ἡμερολόγιον καὶ Πασχάλιον”. Τὰ θέματα ταῦτα ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως συζητηθῶσιν ἐν τῇ Προσυνόδῳ. Μόνον ἡ λέξις “Ἀναθεώρησις”, ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ Γρόδνο Ἀλεξίου, ἀντιπροσώπου τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς δυναμένη νὰ σκανδαλίσῃ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Διότι ποία ἀναθεώρησις τῶν Ἱ. Κανόνων εἶναι νοητή; Ὁ δὲ Ἀρχίδος ἐξέφρασε καὶ μίαν σοβαρωτάτην ἀνησυχίαν, ἣν διετύπωσε ὡς ἑξῆς: “Ἐχοντες πικρὰν τὴν πείραν ἐξ ἄλλης Συσκέψεως (σημ.ἡμ. ἐννοεῖ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1923), ἐν ἧ καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἶχεν ἀντιπροσώπους, ἀναγκασόμεθα νὰ εἴμεθα ὡμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστόν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο ἐδημιούργησεν εἰδός τι Σχίσματος”»²⁶.*

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Ἐπίσκοπος Ἀρχίδος (1880-1956).

3. Δεκαετία τοῦ '40.

■ Τότε, κατὰ τὸ ἔτος 1948, πραγματοποιήθηκε στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας (22.8-4.9.1948) ἡ θεμελιωδέστερη καὶ καταλυτικώτερη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία πρότασι τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, δηλαδὴ ἡ θεσμοποίησις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως με τὴν ἴδρυσιν τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν».

Στὸν γ.Θ.Δ. ἡ συμμετοχὴ ἀπάντων, σταδιακῶς, τῶν Τοπικῶν Ὀρθο-

Ὁ ὀσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Πόποβιτς (1884-1979).

δόξων Ἐκκλησιῶν στήν πρωτοφανῆ αὐτῆ *Διαχριστιανική Ὁμοσπονδία*, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ προῖόν πανορθόδοξου ἀποφάσεως, ἀνανεωθείσης ἐπανειλημμένως ²⁷, ὄχι μόνον δὲν προκαλεῖ *«ἀφόρητον τὴν ἀγανάκτησιν»* ¹⁰, ἀλλ' οὔτε κἂν ὑφίσταται στήν μνήμη του!

Ὅπως τὸναντίον ὁ κορυφαῖος Σέρβος Δογματολόγος, ὁ ὀσιώτατος Γέρον π. Ἰουστίνος Πόποβιτς (+1979) θεωροῦσε τὴν συμμετοχὴν στὸ «Π.Σ.Ε.» ὡς *«ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν»*, ὡς *ἐντροπὴν*, ὡς *ἀνορθόδοξον*, ὡς *ἀντιορθόδοξον*, ὡς *ταπεινῶσιν τερατώδη* καὶ ὡς *ἀνήκουστον προδοσίαν* ²⁸!...

• Ἴδού, ὅτι καὶ πάλιν τεκμηριώνεται ἡ *ἁγιομαχία* τοῦ ἡσυχαστοῦ *γ.Θ.Δ.*, ὁ ὁποῖος προλογίζων διθυραμβικῶς ἐν ἔτει 1974φ τὸ συγκλονιστικὸ διβλίον τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος:

«Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός» ²⁹, ἐνῶ ἐπεσήμαινε λίαν ὀρθῶς τὴν

«ἱερὰν ἀγανάκτησιν τοῦ π. Ἰουστίνου κατὰ τῶν διαφορῶν ἀνθρωπισμῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς φορέων βεβηλώσεως τοῦ Θεανθρώπου» ³⁰,

σήμερα αὐτὸς ὁ λόγιος ἀγιορεΐτης, ἐνθαρρύνει τοὺς Οἰκουμενιστὰς στὸ *βέβηλο* ἔργο τους καὶ *«διεκδικεῖ»* ¹ αὐτούς!...

4. Δεκαετία τοῦ '50.

■ Τότε, κατὰ τὴν 1.11.1958, συνεκλήθη ἡ τακτικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος (ΚΕ' Ἱεραρχία), ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀθηνῶν Θεοκλήτου Β', ἡ ὁποία ὡς ὄγδοον θέμα ἡμερησίας διατάξεως, ἀντιμετώπισε τὸ πρόβλημα τῶν *«Σχέσεων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ὁμοδόξους καὶ ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»* ³¹.

Κατόπιν τριῶν Εἰσηγήσεων, ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Φιλίππων Χρυσοστόμου, Σάμου Εἰρηναίου καὶ Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος, ἐκτενοῦς συζητήσεως καὶ ἐπανειλημμένων εὐφήμων ἀναφορῶν στήν συγκρητιστικὴ *Ἐγκύκλιον τοῦ 1920*, τελικῶς ἀπεφασίσθη *«ὁμοφώνως διὰ βοῆς»* ³² (!) ἡ

συμμετοχή «τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὴν Κίνησιν»³².

Ἡ μεγάλη αὐτὴ πτώσις, ταπείνωσις τερατώδης²⁸ (!), τοῦ γ.Θ.Δ. σιωπήσαντος τότε καὶ σιωπῶντος μέχρι σήμερον τερατωδῶς (!), συνετελέσθη μὲ τὴν διακήρυξιν ἐν Συνόδῳ Ἱεραρχίας θέσεων ἀνορθοδοξοτάτων, ὡς λόγου χάριν, ὅτι

«εἶναι πρὸς τιμὴν καὶ δικαίαν ἐν Χριστῷ καύχησιν τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅτι ἐγκαίρως αὕτη, ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν, διὰ τοῦ Πρώτου καὶ Ἀποστολικοῦ Οἰκουμενικοῦ αὐτῆς Θρόνου, κατενόησε τὴν ἀνάγκην καὶ ἔρριψε τὴν ἰδέαν, ὅπως σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ὡς ἐνιαῖον σύνολον, ἐν ἱερᾷ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συμμαχία, ὑψώσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»³³ σχηματίσῃ «παγγρητιανικὴν παρατάξιν»³⁴ καὶ «ἐνιαῖον Χριστιανικὸν Μέτωπον»³⁵ συγκροτήσῃ «Κοινωνίαν Ἐκκλησιῶν», «κατ' ἀπομίμησιν τῆς τότε συσταθείσης “Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν”»³⁶ «εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν συγχρόνων ἀντιχριστῶν ρευμάτων καὶ ἐπιθέσεων»³⁴, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε καὶ «οὐδεμία θρησκεία θὰ ἠρνεῖτο συνεργασίαν καὶ συνδρομὴν εἰς σύμπτυξιν κοινῆς μετώπου πασῶν τῶν θρησκειῶν κατὰ τῆς ἀθεΐας»³⁴!!!...

Ἡ ἀναντιρρήτως οἰκουμενιστικὴ βάση τοῦ προτεινομένου αὐτοῦ τοῦ «Ἐνιαίου Χριστιανικοῦ Μετώπου», αὐτῆς τῆς «Παγγρητιανικῆς Παρατάξεως» παρέπεμπε ἀναφανδὸν στὰ συγκρητιστικὰ θεμέλια τοῦ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ καὶ δὴ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἐφ' ὅσον ὑπεστηρίχθη κατ' ἐκείνην τὴν Σύνοδον σαφῶς καὶ ἀπροκαλύπτως, ὅτι

«καὶ χωρὶς ἐνότητά πίστεως καὶ χωρὶς μίαν – ἐν κανονικῇ ἀκριβολογίᾳ – πίστιν, εἶναι δυνατόν, ἐν τῇ αὐτῇ πίστει, ὡς πρὸς τὰ θεμελιώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγματα, ἡ ἐνότης τοῦ πνεύματος»³⁷!

• **Μία** ὑπενθύμισις στὸν γ.Θ.Δ.: ὁ «μακαρίτης φίλος (του) π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος» (Ἄρθρα Β' καὶ Γ'), ὅπως ἀποκαλεῖ αὐτὸν συνήθως, ἐπίστευε ἀκραδάντως, ὅτι

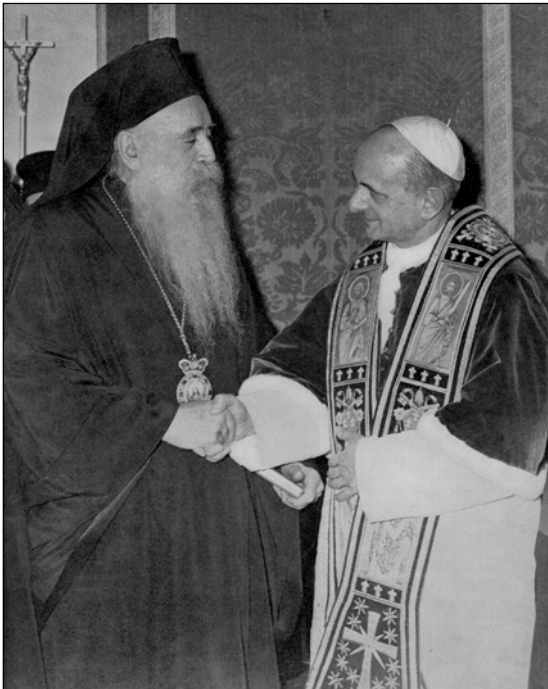
«ἀποτελεῖ ἀνατροπὴν ἐκ θεμελιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἐκκλησιολογίας», ὅξει δὲ «ἀπαισίον θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ» καὶ μόνον ἡ συζήτησις «περὶ κοινῆς

έορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἢ οἰασδήποτε ἄλλης έορτῆς μετὰ τῶν έτεροδόξων», «έν ὅσῳ οὔτοι μένωσιν έν τῇ πλάνῃ»³⁸.

Ἐρωτᾶται ὁ γ.Θ.Δ.: ἄρά γε, συμφωνεῖ μέ τις ἀπόψεις αὐτῆς τοῦ «μακαριστοῦ φίλου» του; Καί εάν, ναι; τότε, μήπως ἄρά γε συνιστᾶ ἀνατροπήν ἐκ θεμελίων τῆς Μιάς καί Μοναδικῆς Ἐκκλησίας, ὄχι ἀπλῶς ἢ συζήτησις, ἀλλ' ἢ σύμπηξις ὑπὸ ὀρθοδόξων καί αίρετικῶν ἐνός «Ἐνιαίου Χριστιανικῆς Μετώπου», μιᾶς «Παγχριστιανικῆς Παρατάξεως», μιᾶς «Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν», ἐνός «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ὅπου παραδόξως θά ὑφίσταται «Ἐνότης Πνεύματος» «χωρίς ἐνότητα πίστεως»;!...

5. Δεκαετία τοῦ '60.

■ Ἡ δεκαετία αὐτή ἀποτελεῖ **ὀρόσημο** στίς σχέσεις ἀνατολικῶν καί δυτικῶν Οἰκουμενιστῶν, διότι τότε στό συλλογικό ἀνοιγμα τῶν Παπικῶν πρὸς τὴν Ἀνατολή μέσω τῆς **Β' Βατικανικῆς Συνόδου** (1962-1965), ἀνταποκρίνονται ἐπίσης συλλογικά οἱ ὀρθόδοξοι τόσο διὰ μέσου τῶν τριῶν

Πανορθόδοξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου (1961, 1963, 1964), πρωτοστατοῦντος δυστυχῶς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καί μάλιστα **πραξικοπηματικῶς**³⁹, ὅσο καί διὰ τῆς **Δ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Γενεύης** (Σαμπεζύ, 1988).

Τὰ πρῶτα **τολμηρὰ βήματα** ἔγιναν στό πλαίσιο τοῦ λεγομένου **Διαλόγου τῆς Ἀγάπης** καί προεκάλεσαν μίαν **ένωτική εὐφορία** στίς τάξεις τῶν φιλενωτικῶν καί λατινοφρόνων:

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1964 ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας συναντήθηκε μέ τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ' στὰ Ἱεροσόλυμα· τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1965

Ἱεροσόλυμα, 5.1.1964. Ἡ Συνάντησις τοῦ πατριαρχοῦ Ἀθηναγόρου μέ τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ'.

γίνεται ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054· τὸν Ἰούλιο τοῦ 1967 ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ ἐπισκέπτεται τὸ Φανάρι· τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1967 ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἐπισκέπτεται τὸ Βατικανό ⁴⁰.

Ἐπακολούθησε μία πλημμυρὶς γεγονότων, τὰ ὁποῖα κατ' οὐσίαν κατέλυσαν de facto τὴν διάκρισι Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως, τὰ ὅρια Ἀληθείας καὶ Πλάνης.

• **Ἐν τούτοις**, ἡ δεκαετία αὐτὴ ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως καὶ **ὀρόσημο** στὴν ἱστορία τῆς ἀντι-παπικῆς καὶ ἀντι-οικουμενιστικῆς Ἐνστάσεως, ἡ ὁποία τότε γενικεύεται καὶ κορυφώνεται.

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, εὐρισκόμενος μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπιφανῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ **γ.Θ.Δ.**

– **χαρκτηρίζει** ὀρθῶς τὶς οἰκουμενιστικὰς δραστηριότητες τοῦ Ἀθηναγόρου συλλήβδην ὡς **«μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου»** ⁴¹.

– **ὑποστηρίζει** ὀρθότατα, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας **«ἰσοπέδωσε τὴν διαφορὰν ἀληθείας καὶ ψεύδους»** ⁴².

– **διακηρύσσει** εὐθυδῶς, ὅτι **«ἐξ ὀνόματος τῶν [Ἀγιορειτῶν] Μοναχῶν ἀποδοκιμάζομεν τὴν ἔκφρονα καὶ προδοτικὴν συμπεριφορὰν τοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν εὐρισκομένου εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Φωτίου, Γενναδίου καὶ Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ»** ⁴³.

– **διαπιστώνει** ἐπιτυχῶς, ὅτι τὰ κατὰ τὴν **«Συνάντησιν»** Πάπα Παύλου ΣΤ΄ καὶ Ἀθηναγόρου στὸ Φανάρι (25.7.1967) **«σημαίνουν ἀπαρχὴν τοῦ ἐπαισχύντου ἐξουνιτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων»** ⁴⁴.

– **ὀμιλεῖ** σαφῶς γιὰ **«προδοτικὸν σκοπὸν»** τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ διαβεβαιώνει, ὅτι **«κλαίομεν τὰ τρία ἑκατομμύρια τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Διασπορᾶς, πὺ ἐδόθησαν, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, εἰς λύκους»** ⁴⁵.

– **γράφει** σαφέστατα, ὅτι διὰ τῶν **«Συμποσιῶν»**, ὠργανωμένων στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, **«προβάλλεται ὁ πλέον μισητὸς συγκρητισμὸς, ὑπὸ μορφὴν “οἰκουμενισμοῦ”, ὅστις καταλύει πᾶσαν ἔννοιαν περὶ Ἐκκλησίας»** ⁴⁶.

– **θεωρεῖ** ἀναμφιβόλως ὡς **«πάντολμον»** τὸν Ἀθηναγόρα, ἐπειδὴ **«ἤρε τὸν ἐπιβληθέντα τοῖς Λατίνοις ἀφορισμὸν»** (7.12.1965) καὶ ὡς **«δονκιχωτικῶς ἐπαιρόμενον»** γιὰ **«τὸ πανάθλιον ἐπίτευγμά του»** ⁴⁷...

• **Τότε**, τὸ Ἅγιον Ὄρος συνταράσσεται, προκαλεῖται – κατὰ τὸν **γ.Θ.Δ.** – **«τεκτονικὸς σεισμός»** ⁴⁸:

– **«μόνον εὐάριθμοι Ἀγιορεῖται δὲν ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν ἐνωτικῶν τάσεων»** τοῦ Ἀθηναγόρου ⁴⁹.

– δημοσιεύεται θαρραλέα **«Προκήρυξις»** (23.1.1964 πολιτ. ἡμερολ.) ⁵⁰,

υπογραφομένη «ὕφ' ὅλων τῶν Πατέρων δύο πολυανθρωποτάτων Τετῶν Σκήτεων καὶ οὐδεὶς ἀπωλέσθη πλὴν 2-3 “υἱῶν τῆς ἀπωλείας”»⁴⁹.

– «τὰ 95% τοὐλάχιστον τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἀποδοκιμάζουν τὴν φιλοπαπικὴν πολιτικὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὁποίου ἔπαυσαν νὰ μνημονεύουν τὴν φήμην»⁴⁹.

– «ἤδη», ἔγραφε ὁ γ.Θ.Δ. κατ' Αὐγουστον 1967, «εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ μείζον τμήμα τῶν εὐλαβεστάτων Μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων δὲν μνημονεύουν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, μὲ κίνδυνον γενικεύσεως τῆς ἀποδοκιμασίας του»⁴⁴.

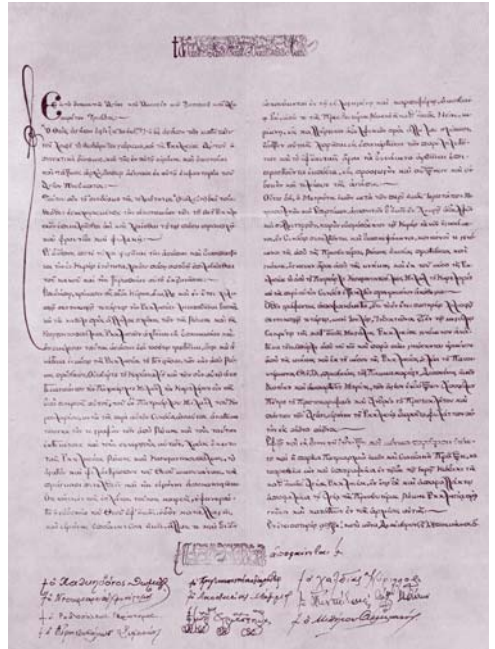
• Παρὰ ταῦτα, ἀπὸ τὴν ὄντως συνταρακτικὴν ἐκείνην δεκαετία τοῦ '60, τὴν ἀπαρχὴν «τοῦ ἐπαισχύντου ἐξουνιτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων»⁴⁴, κατ' ἀκρίβειαν ἀρξαμένου ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920, ὅποτε οἱ Ἀγιορειτεῖς Πατέρες διεκήρυσσαν, ὅτι

«θέλουμ ἐγωνισθῆ μέχρι ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, χύνοντες καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα μας ἐὰν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη»⁵⁰ (!),

– ὁ γ.Θ.Δ. παραδόξως ἐνθυμεῖται σήμερα μόνον κάποιαν δῆθεν συνάντησι μὲ τὸν ἀείμνηστον πρῶην Φλωρινῆος Χρυσόστομον Καβουρίδην (Ἄρθρον Β'), ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε ἤδη κοιμηθῆ τὸ ἔτος 1955 (!), ὡς καὶ τὸ φαιδρὸ ἐκεῖνο περιστατικὸ ἀφελοῦς τινος Ζηλωτοῦ Καρουλιώτου μὲ τὴν περισκελίδα – «βράκα ἢ φράγακιο;»! (Ἄρθρον Β')

– λησμονεῖ τερατωδῶς τὸν καλπάζοντα σήμερα «ἐπαισχυντον ἐξουνιτισμὸν»⁴⁴ μέσω τοῦ «πλέον μισητοῦ συγκρητισμοῦ, ὑπὸ μορφὴν “οἰκουμενισμοῦ”»⁴⁶ καὶ

– ἀποτολμᾷ ὁ δυστυχὴς νὰ γράφῃ σήμερα, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀπλῶς «κοινωνικοῦ χαρακτήρος σχέσεις καὶ συναντήσεις μὲ τοὺς παπικούς», ὡς καὶ «κάποιες ἀβρότιτες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτεροδόξους»!!! (Ἄρθρον Α'),

«Ὁ Πατριαρχικὸς Τόμος τῆς Ἄρσεως τῶν Ἀναθεμάτων» (7.12.1965).

αὐτο-συναριθμούμενος τοιουτοτρόπως στοὺς «*υἱοὺς τῆς ἀπολείας*»⁴⁹...

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἐνῶ δὲ ἀπὸ τοῦ 1964 ἀναμένομε ἀκόμη τὴν ὁμολογιακὴ ἔκχυσι τοῦ αἵματος τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων (40 ἔτη δικαίως παρατεταμένης ἀγωνίας!...), ἐν ἔτει σωτηρίῳ 2004ω, ὅποτε τὸ Φανάρι – συνελπὲς πρὸς τὴν ταυτότητά του – ἐπανηγύρισε λαμπρῶς καὶ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸ Βατικανὸ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀθηναγόρειας ἀποστασίας⁵¹,

– τὸ μὲν μνημόσυνον τοῦ νῦν πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, χείρονος τοῦ Ἀθηναγόρου, ἐφαρμόζεται παν-αγιορειτικῶς (οἱ «*υἱοὶ τῆς ἀπολείας*» δὲν εἶναι πλέον «*εὐαρίθμοι*», ἀλλὰ δυστυχῶς «*πολύαριθμοι*»...),

– οἱ δὲ μνημονεύοντες (οἱ «*υἱοὶ τῆς ἀπολείας*», κατὰ τὸν γ.Θ.Δ....) εὐρίσκονται σὲ πλήρη ἐτοιμότητα νὰ χύσουν τὸ αἷμα τῶν «*εὐαρίθμων*» Ἁγιορειτῶν, τῶν ἀρνούμενων νὰ μνημονεύσουν τὸν ἐξουνιτισθέντα πατριάρχην!...

• Ἄρά γε, μήπως ὠλοκληρώθηκε ὁ «*ἐξουνιτισμὸς*» τοῦ Ἁθωνοῦ;... Μήπως οἱ Ἁγιορεῖτες *φοβοῦνται* τὴν πράγματι συγκλονιστικὴ δεκαετία τοῦ '60 καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἐξορκίσουν ἀπὸ τὴν *συλλογικὴ μνήμη* τους;... Δὲν ἀνήκει ἄρά γε στοὺς ἀξιολημονεύτους «*Ἀγῶνες τῶν Μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας*» ὁ Ἀγιορειτικὸς Ἀντι-οικουμενισμὸς, τοῦλάχιστον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης⁵²,...

6. Δεκαετία τοῦ '70.

■ Τότε, κατὰ τὸ ἔτος 1970, ἐξεδόθη ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ νῦν πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου (Χ. Ἀρχοντόνη), τὴν ὁποία ἐξεπόνησε στὸ ἐν Ρώμῃ Ποντιφικικὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀνατολικῶν Σπουδῶν καὶ εἶχε τίτλον: «*Περὶ τὴν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*»⁵³.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς καὶ ἐγκάρδιος ὑπέρμαχος τῆς Κωδικοποιήσεως, προτείνει τὴν ἀκολουθητέα μέθοδο καὶ τὴν ἀνάγκη τροποποιήσεως ὠρισμένων ὑφισταμένων διατάξεων, διότι δῆθεν «*ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου*»⁵⁴.

«*Ὁμοίως*», ὑποστηρίζει, «*δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν πρὸς τοὺς ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ καὶ ΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟΥΣ. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη [ἡ Ἐκκλησία] διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ*

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΕΝ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ, ΤΗ ΑΓΑΠΗ, ΚΑΙ ΤΗ ΕΛΠΙΔΙ»⁵⁵!...

• Τὴν τόσο ἐπίσημη αὐτὴ ἄποψι, τὴν ὄντως ἐξωφρενικὴ καὶ πλήρως ἐκφραστικὴ τῆς φαναριώτικης οἰκουμενιστικῆς νοοτροπίας, ὁ γ.Θ.Δ. οὐδέποτε ἐνεθυμήθη καὶ οὐδέποτε κατέκρινε, ἂν καὶ ἐγνώριζε βεβαίως τὰ περὶ Ἐναθεωρήσεως καὶ Κωδικοποιήσεως ἤδη ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '50⁵⁶, ἀπὸ δὲ τῆς δεκαετίας τοῦ '60 εἶχαν διατυπωθῆ ἐπισημότητα, ἀλλὰ καὶ ὠμότατα, παρόμοιες ἀπόψεις.

Λόγου χάριν, ὁ οἰκουμενιστὴς μητροπολίτης Καλαβρίας κ. Αἰμιλιανὸς (Τιμιάδης), ἀδίστακτος πολέμιος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, περιφρονῶν βαναύσως τὴν Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει αὐτούς, ὡς «**Μαρτύρια καὶ Κατορθώματα τοῦ Θεοῦ Ἀκράδαντα καὶ Ἀσάλευτα**»⁵⁷, ἔγραφε τὸ 1967:

«Ὅλοι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ περιορίζοντες τοὺς Πιστοὺς εἰς μίαν ἀπομόνωσιν καὶ ἐπιφυλακτικότητα μετὰ τῶν ἄλλων μὴ Χριστιανῶν [= ἑτεροθρήσκων] καὶ μὴ Ὀρθοδόξων [= ἑτεροδόξων], χρῆζουν κάποιας μεταρρυθμίσεως... Τελείως ἀνεφάρμοστος κατὰ ταῦτα διὰ τὴν ἐποχὴν μας, ΩΣ ΣΤΕΡΟΥΜΕΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ, [εἶναι] ὁ ΜΕ΄ κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων... Πολὺ περισσότερον ἀσυγχρόνιστος παραμένει ὁ ΝΣΤ΄ κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπαγορεύων τὴν εἴσοδον ἀκόμη καὶ εἰς εὐκτήριον οἶκον ἑτεροδόξων ἢ Ἰουδαίων συναγωγὴν... ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΜΑΣ ΟΥΤΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΜΟΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ, διότι ἀνήκομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία νυχθημερῶν εὐχεται “ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως”»⁵⁸!!!...

■ Ὁ γ.Θ.Δ. λοιπὸν δὲν ἐνεθυμήθη, ἀλλ' οὔτε καὶ διεμαρτυρήθη ποτὲ γιὰ τὸ οἰκουμενιστικὸ σύνθημα τοῦ Φαναρίου πρὸς κατεδάφιον τῶν Ἀκράδαντων καὶ Ἀσαλεύτων Μαρτυριῶν τοῦ Θεοῦ, μάλιστα τῶν ἀφορώντων στὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροθρήσκους.

Ἦταν ἐπομένως ἀναμενόμενο νὰ μὴν ἐξεγεροθῆ, κατὰ τὴν δεκαετία αὐτὴν, γιὰ τὸν προφανῶς συγκρητιστικὸ Διαθρησκειακὸ Οἰκουμενισμό, τὸν ὁποῖο ἐγκαινίασε τὸ «Π.Σ.Ε.» κατὰ τὸ ἔτος 1971, διευρύνον τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐνωτικὸ ὄραμά του, μὲ τὴν καθοριστικῆς σημασίας συμβολὴ καὶ τὴν πολυ-αιρετικὴ εἰσήγησι τῶν ὀρθοδόξων μελῶν του, στὴν σύγκλησι τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς Ἄντις Ἀμπέμπα Αἰθιοπίας (10-

21.1.1971), με κύριο θέμα: «**Διάλογος με ανθρώπους άλλων Θρησκευτικῶν Πεποιθήσεων**»⁵⁹.

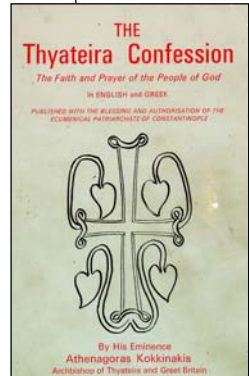
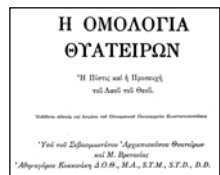
■ Καὶ ἀκόμη, ὁ γ.Θ.Δ. οὐδέποτε καὶ οὐδαμῶς ἐνεθυμήθη τὴν ἐπίσημη συλλογικὴ ἀπόφασιν τοῦ 1976 γιὰ τὴν διαθρησκειακὴ συνεργασία, κατὰ τὴν Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξο Διάσκεψιν (Σαμπεζύ, 21-28.11. 1976)⁶⁰, ἡ ὁποία ἐτέθη σὲ ἄμεση ἐφαρμογὴ, ὅταν τὸ ἴδιο ἔτος ἄρχισε ὁ διάλογος μετὰ τὸν Ἰουδαϊσμό στὴν προκαταρκτικὴ *Συνάντησι* τῆς Γενεύης⁶¹, ὁ δὲ τότε πατριάρχης Δημήτριος, στὸ «*Μηνύμᾶ*» του «*ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις*», ἔγραφε ὅτι

*«κηρύττομεν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου τὸ ἐνώπιον ἡμῶν ἀνατέλλον νέον ἔτος 1977 ὡς ἔτος συνεργασίας ὄλων τῶν θρησκειῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου»*⁶²!...

■ Μήπως ὅμως ὁ γ.Θ.Δ. ἐνεθυμήθη τὴν «*Ὁμολογία Θυατείρων*», ἡ ὁποία ἐξεδόθη στὸ Λονδίνο κατὰ τὸ ἔτος 1975 ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινιάκη), «*εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*»⁶³;

Ἡ «*Ὁμολογία Θυατείρων*» περιέχει μίαν «*τελείως αἰρετικὴν, Προτεσταντικὴν ἢ οἰκουμενιστικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*»⁶⁴, ὅπως ἔγραφε ὀρθότατα τὴν 6.12.1975 ὁ ἀγιώτατος Μητροπολίτης Φιλάρετος, τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

«ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ», διδάσκει μετὰξὺ ἄλλων αἰρέσεων καὶ πλανῶν ἡ «*Ὁμολογία*» αὐτή, **«ΟΤΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΔΙΔΟΥΝ ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΟΙ ΚΟΠΤΟΑΡΜΕΝΙΟΙ ΚΑΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ», «ΔΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΩΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ»· «ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, ΑΓΓΛΙΚΑΝΟΙ, ΚΟΠΤΟΑΡΜΕΝΙΟΙ ΚΑΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ, ΛΟΥΘΗΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΛ-**

ΛΟΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»· «ΟΛΟΙ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΓΙΝΑΜΕΝ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ»⁶⁵!...

• **ὁ γ.Θ.Δ.** δὲν ἐνοχλήθηκε οὔτε θορυβήθηκε, οὔτε ἠγανάκτησεν ἀφορήτως καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεόν συγκλονιστικοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ πολυ-αιρετική «**Ὁμολογία Θυατείρων**» δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μίαν προσωπική πεποίθησι τοῦ συντάκτου, ἀλλὰ δυστυχῶς

Handwritten text in Greek, likely a signature or title, partially obscured by the scribble.

Ἀριθμ. Πρωτ. 6.

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Θυατείρων καὶ Λεγάλες Βρεταννίας, καὶ ἔξαρχε Δυτικῆς Εὐρώπης, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Λειτουργίας κυρίε Ἀθηνάγορα, χάρις εἶη τῇ ἡμετέρῃ Ἱερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐλάφην ἐν καιρῷ καὶ ἐν συνεδρίῳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀσμένως ἀνεγνώσθη τὸ ἀπό τ' Ὁμοσπουρίου τοῦ παρεπεύσαντος ἔτους γράμμα τῆς ἡμετέρας ἀγαπητῆς Ἱερότητος, δι' οὗ ὑπέβαλλε μελέτην αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἡ κρίσις καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ", αἰτούμενη τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς κατ' αὐτὴν Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Λεγάλες Βρεταννίας.

Τῆς μελέτης ταύτης ἐξετασθεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις οἰκίας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐρευνεῖσθαι καταλλῆλου εἰς θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ τῇ συνέσει τῆς ἡμετέρας Ἱερότητος πεπιευσμένου λογικοῦ ποιμνίου, ἰδιαίτερως δέ κριθείσθαι καὶ ὡς δοκίμου βοηθήματος διὰ τε τοὺς ἡμετέρους Κατηχητάς καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἑτεροδόξων ἐφιμεμένους πληροφρηθῆναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀσμένως διὰ τοῦ παρόντος παρέχομεν, ἐξ ἀποφάσεως Συνοδικῆς, τὴν ἀφ' ἡμῶν εὐλογίαν πρὸς ἔκδοσιν τύποις τοῦ ἔκλεκτου τούτου ποιήματος τῆς ποιμαντορικῆς φιλοτιμίας καὶ πνευματικῆς φερεκονίας τῆς ἡμετέρας Ἱερότητος, ἐγκαρδίως συχαίροντες αὐτῇ ἐπὶ τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ καὶ τὰ κράτιστα αἰτούμενοι παρὰ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετ' αὐτῆς.

Ἐφ' ἑ' Ἰανουαρίου ι'.

Handwritten signature in Greek: Ἐφ' ἑ' Ἰανουαρίου ι' ἀγαπητῷ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ

Translation. Protocol No. 6
 DEMETRIOS BY THE GRACE OF GOD ARCHBISHOP OF CONSTANTINOPLE
 NEW ROME AND ECUMENICAL PATRIARCH TO THE MOST REVEREND ARCHBISHOP OF THYATEIRA AND GREAT BRITAIN AND EXARCH OF WESTERN EUROPE BELOVED BROTHER IN THE HOLY SPIRIT AND CO-LITURGIST LORD ATHENAGORAS GRACE BE TO YOUR EMINENCE AND PEACE FROM GOD
 We have received in due time and read joyfully at the Meeting of our Holy and Sacred Synod the letter dated February 6th of last year of Your Beloved Eminence by which you submitted to us a Study under the Title "The Faith and Prayer of the People of God" seeking the Blessing of the Church for its publication to serve the needs of the Christian flock of the Archdioceses of Thyateira and Great Britain, under your care
 This Study has been examined by the Synodical Committee of the Patriarchate and has been found appropriate for the care of the spiritual needs of the rational flock which is entrusted to the care of Your Eminence. In addition it has been considered as a fit aid even for our own Catholics and for the benefit of the non-Orthodox who desire to receive general information concerning our Orthodox Church.
 Gladly therefore according to the Decision of the Synod We extend our Blessing for the publication of this excellent work, the product of your pastoral zeal and the spiritual endurance of Your Eminence, and congratulate you who heartily on its production and seeking from God whatever is best Whose Grace and infinite Mercy be with you and remain
 DEMETRIOS OF CONSTANTINOPLE
 Beloved Brother in Christ
 January 10, 1975.

Ἡ συνοδικὴ ἐγκρίσις τῆς «Ὁμολογίας Θυατείρων», ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ.

«ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΝΑΠΟΚΕΙΤΑΙ Η ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΩ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΟΥ. Ἐπὶ εἰδικοῦ Πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου, ἀπευθυνομένου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἐργασία του ἐξητάσθη ὑπὸ εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ πατριάρχης συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του διὰ τὴν ἔκδοσιν “τῆς λαμπραῆς αὐτῆς ἐργασίας”, ὡς γράφει. ΣΥΝΕΠΩΣ, Η ΕΥΘΥΝΗ ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΝ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ»⁶⁶.

7. Δεκαετία τοῦ '80.

■ Τότε, τὴν 27.10.1986, στὴν Ἀσσίζη τῆς Ἰταλίας πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη «**Συνάντησις Θρησκειῶν γιὰ τὴν Εἰρήνην τοῦ Κόσμου**», ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βατικανοῦ, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν 150 ἐκπρόσωποι 12 θρησκειῶν, γιὰ μίαν ἡμέραν προσευχῆς, προσκυνήματος καὶ νηστείας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης⁶⁷.

Ἦταν ἓνα γεγονός-σταθμὸς στὴν Διαθρησκειακὴ Κίνησι, ἐφ' ὅσον
«γιὰ πρώτη φορὰ συναντήθηκαν, στὴν Ἀσσίζη, σχεδὸν ὅλες οἱ θρησκεῖες τοῦ κόσμου [“τριανταεπτὰ προσωπικότητες μὴ χριστιανικῶν θρησκειῶν”⁶⁸], ἐνωμένες μέσα στὰ πλαίσια τῆς διεθνoῦς συναντήσεως προσευχῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, πὸν ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄»⁶⁹.

Ἀντιπροσωπεύθηκαν οἱ Χριστιανοὶ σχεδὸν ὅλων τῶν Ὁμολογιῶν καὶ παρευρέθησαν ἀντιπρόσωποι σχεδὸν ὅλων τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁποίων (ὀρθοδόξων) ἡ «**ἀπόφασις**» «**νὰ συμμετάσχουν στὴν ἐν λόγῳ Συνάντησι συνέβαλε πολὺ στὴν πραγματοποίησίν της**»⁶⁹.

Ἡ σημασία τῆς ιστορικῆς αὐτῆς **καμπῆς** στὴν πορεία τοῦ **Συγκρητιστικοῦ Κινήματος**, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Πάπα καὶ πάντοτε στίς προοπτικὲς τοῦ λεγομένου **Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὑπογραμμίσθηκε μὲ ἰδιαίτερη σαφήνεια καὶ ἔμφασι.

Οἱ Παπικοὶ καυχῶνται, διότι ἓνα ἀπὸ τὰ «**ἐπιτεύγματα**» τῆς **Συναντήσεως τῆς Ἀσσίζης** ἦταν καὶ

«ή αφύπνιση τοῦ διαλόγου τῶν θρησκειῶν. Τὰ γενόμενα στήν Ἀσοίζη προκάλεσαν τοὺς Χριστιανούς νὰ συναντηθοῦν μὲ τις ἄλλες θρησκείες σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Β΄ Βατικανῆς»⁷⁰. «ή συνάντηση γιὰ προσευχή ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔνωσε τοὺς ἐκπροσώπους τῶν διαφορικῶν πίστεων καὶ ἐγκαινίασε μία νέα φάση στὸν διάλογο τῶν θρησκειῶν»⁷¹.

«Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προσευχῆς στήν Βασιλική τῆς Ἁγίας Μαρίας τῶν Ἀγγέλων». Ἀσοίζη, 27.10.1986.

• Τὸ συγκλονιστικὸ αὐτὸ γεγονός, ἀφετηρία σωρείας ἄλλων παρομοίων, τῆ συμμετοχῆ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, πρωτοστατοῦντος καὶ συμμετέχοντος ἐνεργῶς τοῦ Φαναρίου, ὁ γ.Θ.Δ. οὐδέποτε ἐνεθυμήθη καὶ οὐδέποτε ἠγανάκτησεν ἀφορήτως γιὰ τὴν παρατεινομένη Ἀποστασία τύπου Ἀσοίζης.

Ὅπως ἀντιθέτως μάλιστα! Ἐνῶ τὴν 24.1.2002 ἐπραγματοποιεῖτο «ἀκόμη ἓνα βῆμα πρὸς τὸν ὀλέθριο συγκρητισμὸς»⁷², δηλαδή ἡ ἑκτακτὴ Συνάντησις Ἀσοίζης, μὲ πρωτοφανῆ συμμετοχὴ θρησκευτικῶν ἡγετῶν (200 καὶ πλέον) καὶ πολλῶν ἐπιφανῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Βαρθολομαίου, προκειμένου νὰ προσευχηθοῦν στὸ «Πνεῦμα τῆς Ἀσοίζης»⁷³, οἱ Ἁγιορεῖται – πρωτοστατοῦντος τοῦ γ.Θ.Δ., ἐξαπέλυαν ἀπάνθρωπη καὶ ἀφιλάδελφη καὶ ἀντιχριστιανικὴ ἐπίθεσι κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ ὅποιοι δὲν προσκυνοῦν τὸ εἶδωλο τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁷⁴!...

■ Ἐπίσης, κατὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη δεκαετία τοῦ '80, ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη τοῦ γ.Θ.Δ. δὲν ἐνεθυμήθη παραδόξως τὴν προτεσταντογενῆ Βαπτισματικὴ Θεολογία, ἡ ὁποία διευτυπώθη ἀναλυτικὰ καὶ μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια ἐν ἔτει 1985φ ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Ἰωάννη Ζηζιούλα (νῦν μητροπολίτη Περγάμου).

Βεβαίως, ὑπῆρξαν προηγουμένως καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐκφρασταὶ τῆς σαφῶς οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς θεολογίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως ἕτερον μορφήν τῆς προτεσταντικῆς Θεωρίας τῶν Κλάδων (λ.χ.

Ὁ Καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας, μητροπολίτης Περγάμου, ἀφ' ἑνὸς θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία, περιλαμβάνουσα Χριστιανοὺς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, εἶναι «ἀοράτως ἠνωμένη», ἀφ' ἑτέρου πιστεύει στὴν θεολογία τῶν «δύο πνευμόνων».

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β', κατὰ τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν τῆς Ρώμης τοῦ ἔτους 1998, ἐτόνιζε τὴν ἀνάγκη «ἐπιταχύνσεως τῆς διαδικασίας ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας ἡμῶν [ὀρθο-

δόξων-παπικῶν], ὥστε ἡ προσεγγίζουσα τρίτη χιλιετία τῆς Χριστιανικῆς περιόδου εὕρη τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὀρατῶς ἠνωμένην ὡς αὕτη ἦτο πρὸ τοῦ μεγάλου σχίσματος. Ὡς εὐστόχος ἐξέφρασε τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Ἀγιότης πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις ἀποτελοῦν τοὺς δύο πνεύμονας διὰ τῶν ὁποίων ἀναπνεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ἐνότης αὐτῶν εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν ὑγίαν ζωὴν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 559/31.7.1998, σελ. 6).

Καρτάσωφ – πρὸ τοῦ 1960· Ἰωάννης Καρμίρης – 1973· πατριάρχης Δημήτριος – 1974· Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως – 1975), θὰ ἐπακολουθοῦσαν δὲ καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἐπίσημοι (λ.χ. Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας – 1987· Βελεμῆνδιος Ἐνωσις – 1993· πατριάρχης Βαρθολομαῖος – 1995· Πιτσβούργου Μαξίμου – 1995· Σύνοδος Πατριαρχείου Μόσχας – 1997· Δ.Ε.Ε./C.E.C., Γκράτς Αὐστρίας – 1997· S.C.O.B.A. – 1999), ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Ζηζιούλας ἦταν συστηματικώτερος στὴν ἔκθεσι τῶν ἀπόψεών του.

Βάσει τῶν θεωριῶν αὐτοῦ,

«τὸ Βάπτισμα δημιουργεῖ ἓνα ὅριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»· τὸ Βάπτισμα, ὀρθόδοξον ἢ μή, ὀριοθετεῖ δῆθεν τὴν «Ἐκκλησίαν», ἢ ὅποια δῆθεν περιλαμβάνει Ὄρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους· ὑφίστανται δῆθεν τὰ λεγόμενα **«Βαπτισματικὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας»** (baptismal limits of the Church) καὶ **«ἐκτὸς βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία»·** ἀντιθέτως **«ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις, μία διαίρεσις, ἓνα σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν»**⁷⁵.

- **Ὅταν** τινὲς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου διατυπώνουν ἀκραῖες

ἀπόψεις, ὁ γ.Θ.Δ. ἐκτρέπεται σὲ ἀξιοθρήνητες ὑβρεολογικὲς ἐπιδόσεις ὅταν οἱ Οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου ἀνατρέπουν ἄρδην τὴν Παραδοθεῖσαν Πίστιν, ὁ γ.Θ.Δ. διατηρεῖ τὴν ἡσυχαστικὴ νηφαλιότητά του καὶ ἀμνηστεύει αὐτούς, ὡς δῆθεν ἐνεργοῦντας «*κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτεροδόξους*» (Ἄρθρον Α΄)!...

8. Δεκαετία τοῦ '90.

■ Τελικά, ἡ ἡσυχαστικὴ νηφάλια μέθη τοῦ γ.Θ.Δ. δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κυριευθῆ ἀπὸ ἀφόρητον ἀγανακτῆσιν, ὅταν διεπιστώθησαν **δογματικὲς διολισθήσεις** κατὰ τὸν Διάλογο μὲ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους Μονοφυσίτας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ὠδήγησε τὴν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι τὰ συμπεράσματα τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, βάσει ἰδίως τῶν Κοινῶν Δηλώσεων (1989, 1990, 1993),

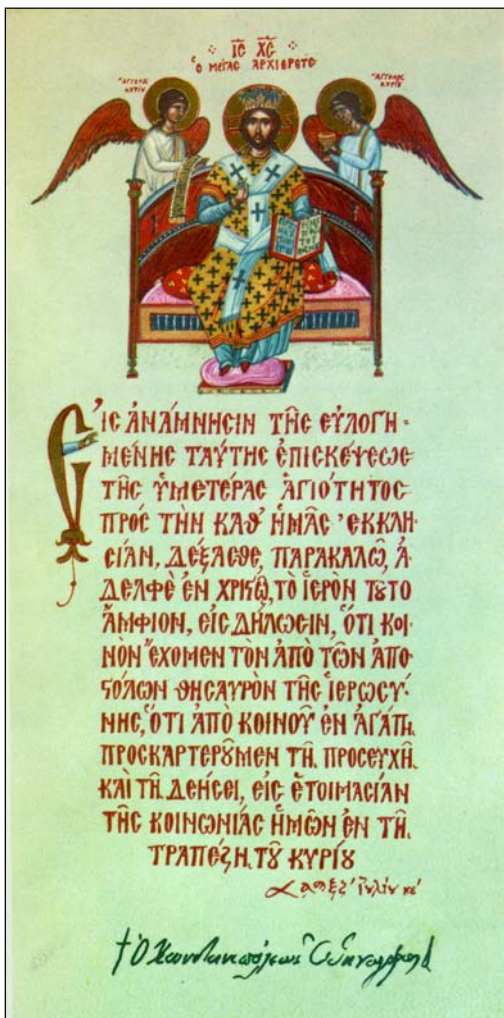
«ΠΛΗΤΤΟΥΝ ΚΑΙΡΙΩΣ τὸν χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς· καὶ δεύτερον, ἡ Χριστολογία τῶν Κοινῶν Δηλώσεων ἔρχεται εἰς ΡΙΖΙΚΗΝ ΔΙΑΦΩΝΙΑΝ πρὸς τὴν Χριστολογικὴν διδασκαλίαν μεγάλων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας»⁷⁶.

■ Οὔτε πάλι ἐταράχθη καὶ ἐξηγέρθη ὁ γ.Θ.Δ., ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 1993 ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὁρθοδοξο-Παπικοῦ Διαλόγου (Ζ΄ Ὁλομέλεια, Βελεμένδιον Λιθάνου, 17-24.6.1993), ὑπέγραψε *«ἐνα νέο εἶδος Οὐνίας»⁷⁷*, δηλαδὴ τὴν Βελεμένδιον Ἐνωσιν⁷⁸, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ὠλοκληρώθηκε ὁ *«ἐπαίσχυντος ἐξουνιτισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων»⁴⁴*, ἐφ' ὅσον

«ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ, ΟΤΙ ΟΣΑ ΕΝΕΠΙΣΤΕΥΘΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ – ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων – ΔΕΝ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΩΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΜΙΑΣ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ [ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ – ΠΑΠΙΚΗΣ]. ΕΙΝΑΙ ΣΑΦΕΣ, ΟΤΙ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ ΠΑΣ ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΟΣ»⁷⁹!...

■ Ἄλλὰ καὶ τὸ 1992, δὲν εἶχε ἀγανακτήσει, ὅταν οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, ὡς μέλη τῆς «Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν»

(Δ.Ε.Ε./C.E.C.), συνυπέγραψαν στο *Μήνυμα* τῆς Ι΄ Γενικῆς Συνελεύσεως (Πράγα 1992) τὴν ἐξωφρενικὴ ἄποψι, ὅτι

«δέον ὅπως ἀναγνωρί-
σωμεν εἰς τὰ δύο αὐτὰ
ρεύματα τῆς παραδόσεως
[“ἐκκλησιαστικῶν παρα-
δόσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύ-
σεως”] τὴν κοινὴν ἡμῶν
κληρονομίαν. Δέον ὅπως
ὑπερβῶμεν τὰ στερεότυπα.
Μόνον οὕτως θὰ δυνηθῶ-
μεν νὰ ἀνεύρωμεν τὴν ἐνό-
τητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ μέσω
μιας διεργασίας καταλα-
λαγῆς»⁸⁰!

■ Ἦταν λοιπὸν ἐπόμενον,
μετὰ τὴν μακρὰν αὐτὴ καὶ ὑπο-
δειγματικὴ ψυχραιμία του, νὰ
μὴν ἐνοχληθῇ ὁ γ.Θ.Δ. ἀκόμη καὶ
ὅταν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολο-
μαῖος προέβη στὴν ἐξῆς πρωτά-
κουστη διακήρυξι, κατὰ τὴν
«Παγκόσμια Διάσκεψι Θεη-
σκείας καὶ Εἰρήνης» (Riva del
Garda Ἰταλίας, 4.11.1994):

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ
Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται
καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλ-
μᾶνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδισταὶ
καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ
καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσ-
έγγισι, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ΣΥΜ-
ΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙ-
ΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ»⁸¹!...

■ Καί, τέλος πάντων, συν-
τέμνοντες τὸν λόγο, ὁ γ.Θ.Δ. δὲν

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα Παύλου
ζ' στοῦ Φανάρι, 25.7.1967, ὁ πατριάρχης
Ἀθηνᾶγορας προσέφερε «στον Προκα-
θήμενο τῆς Ρώμης, σὰν ἐνδειξι ἀναγνω-
ρίσεως τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς του», «τὰ
διάσημα τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας τῶν Ὁρθο-
δόξων Ἀρχιερέων (Ἐγκόλπιο καὶ Ὁμο-
φόριο)».

(Ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια»
Ἀθηνῶν, ἀριθ. 18/1.7.1977, σελ. 8).

αισθάνθηκε *αφόρητον αγανάκτησιν*, όταν ο πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὸ ἔτος **1995**, συνυπέγραψε μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ **Κοινὸν Ἀνακοινωθέν**, σαφῶς κείμενον πίστεως, στὸ ὁποῖο μεταξὺ ἄλλων διεκηρύσσοντο τὰ ἀκόλουθα, ἐν προφανεῖ συμφωνίᾳ πρὸς τὰ τῆς **Βελεμενδίου Ἐνώσεως** (1993):

«Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καὶ Ὁρθόδοξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ΕΚ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ...»· «περιέλαβον (Πάπας καὶ πατριάρχης) εἰς τὰς προσευχὰς των ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι, ΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ...»· «ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΑΜΟΙΒΑΙΩΣ ΩΣ ΑΔΕΛΦΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ, ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»^{82!}...

Ἄλλ' ὅμως, ὁ γ.Θ.Δ. ἐπίσης δὲν ἐταράχθη, ὅταν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὠμίλησε κατὰ τὴν 27ην Ἰουνίου 1995 στὴν Ρώμη ἐνώπιον ἀναριθμῆτων παπικῶν νέων, συμπροσευχηθεὶς μαζί τους καὶ εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα καὶ ἀγαπητά», «συνεορτάζομεν ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις (τὴν Θρονικὴν τῆς Ρώμης)· Θεοῦ τὸ δῶρον»· «ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ, ΔΙΟΤΙ ΕΙΜΕΘΑ Η ΕΠΙ ΓΗΣ ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ»· «εἶναι δὲ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας πεπληρωμένη, ὅταν εἶναι παροῦσα καὶ συνεορτάζουσα ἡ νεολαία»· «εἰλάβατε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»^{82!}...

* * *

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀναρίθμητα ἄλλα, σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο, τὰ ὁποῖα ὤφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ ὁ γ.Θ.Δ. καὶ νὰ ἀνακρίνη αὐτὰ ἀντικειμενικῶς – πατερικῶς – κανονικῶς – θεολογικῶς καὶ νηφαλιῶς, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν ὄντως **τραγωδίαν** γιὰ τὴν Ἄχραντο Νύμφη τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξιαν.

Ἡ συνειδητοποίησις τῆς **τραγωδίας** αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐν μέρει καὶ ἐν ζήλῳ θεοφιλεῖ εἶχε ἐπισημάνει μὲ δυναμικὸ τρόπο κατὰ τὴν δεκαετίαν

του '60, θὰ ἔπρεπε νὰ παρωθήσῃ τὸν γ.Θ.Δ. στὴν ἐπανάληψι τῶν εὐφύμων ἀναφορῶν τοῦ πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἐν ἔτει 1957, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δικαιοθῆ πλήρως γιὰ τὴν εὐαισθησία τους, τὴν ὀρθὴ διάγνωσι τῆς αἰρέσεως καὶ τὴν πατερικὴ στάσι τους ἐναντι αὐτῆς, παρὰ τὶς ἐλλείψεις καὶ ὑπερβολές τους.

Παραδόξως, συνέβη τὸ ἀντίθετον ὁ γ.Θ.Δ., περιφρονῶν καὶ στὸ θέμα αὐτὸ τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Παράδοσιν, ἐφάνη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φαίνεται ἐπεικτικῆς καὶ ἐνδοτικῆς πρὸς τοὺς Οἰκουμενιστάς, αὐστηρὸς δὲ καὶ ἐπιθετικὸς πρὸς τοὺς Ἀντι-οικουμενιστάς.

• Ἐν προκειμένῳ, εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ κριτικὴ ἐκ τῶν ἔνδον καὶ ad hoc τῆς ὄντως παραδόξου τακτικῆς τοῦ ἀγιορείτου ἡσυχαστοῦ:

«Τὸ θέμα τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τεθεῖ σὲ σωστὲς βάσεις, ἂν πρῶτα δὲν ἐξετασθῆ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΟΣΟ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΛΕΥΡΑ [ΤΩΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ] ΕΧΕΙ ΔΙΑΒΡΩΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙ Ἡ ΟΧΙ!

Οὕτε εἶναι δυνατὸν νὰ λέμε πὼς οἱ αἰρετικὲς διδασκαλίες πὺν κηρύττει ὁ κάθε Πατριάρχης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ ἐπίσκοπος εἶναι προσωπικὲς τους ἀπόψεις καὶ δὲν ἐπιδρῶν τὴν Ἐκκλησία.

Ἐφόσον, οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι, οἱ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, οἱ λαϊκοὶ δὲν ἐξεγείρονται κατὰ τῶν κακοδοξιῶν αὐτῶν, **ΟΛΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ!...**

Ἐμεῖς [οἱ Νεοημερολογίτες], κοιτᾶμε νὰ δοῦμε, ἂν στὶς ἐκατὸ κουθέντες πὺν θὰ εἰπῆ ἓνας Πατριάρχης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος, θὰ εἶναι μία Ὁρθόδοξη. **Κι ἂν ναί, πανηγυρίζουμε γιὰ τὴν “ὀρθοδοξία” του!**

ΜΑ, ΓΙΑ ΤΟΣΟ ΑΦΕΛΕΙΣ ΜΑΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ;

Κι ἓνα λόγο ἂν εἰπῆ κάποιος [Παλαιοημερολογίτης-Ζηλωτής], πὺν ξεφεύγει ἀπ’ τὴν Ὁρθοδοξία, εἶναι κακόδοξος!»^{82α}.

Μὲ τὴν παράδοξη τακτικὴν τοῦ αὐτῆν, ὁ γ.Θ.Δ. παραθεωρεῖ τὸν Θεολόγο Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος ἔγραφε ὅτι, ὅταν γίνεται «σεισμὸς» ἐν καιρῷ αἰρέσεως, ἀκόμη καὶ ὅσοι εἶναι στὶς ἄλλες περιπτώσεις τῆς ζωῆς «εἰρηνικοὶ» καὶ «μέτριοι», μάλιστα οἱ Μοναχοί,

«τοῦτό γε οὐ φέρουσιν ἐπεικειῖς εἶναι, Θεὸν προδιδόναι

τῆς ἡσυχίας· ἀλλὰ καὶ λίαν εἰσὶν ἐνταῦθα πολεμικοὶ τε καὶ δύσμαχοι· τοιοῦτον γὰρ ἢ τοῦ ζήλου θερμότης»⁸³.

[«δὲν ἀνέχονται ὁμῶς ἐδῶ τέτοια ἐπιείκεια, νὰ προδίδουν μὲ τὴν ἡσυχία τὸν Θεό· ἀλλὰ γίνονται λίαν μαχητικοὶ καὶ ἀκαταμάχητοι· τέτοια εἶναι ἡ θέρημ τοῦ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ζήλου»].

«Ἔργον Μοναχοῦ», διεκήρυττε καὶ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης, «μηδὲ τὸ τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἰρέσεως καὶ αἰρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσιν»⁸⁴.

■ Πρὸ δύο ἐτῶν, οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, «ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄», ἐξήραν μὲ εἰδικὸ «Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο» (Σαμπεζὺ Γενεύης, 15-16.11.2002) τὴν πρωτοποριακὴ καὶ «καθοριστικὴ συμβολὴ τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων (1902, 1904, 1920)» «διὰ τὴν γέννησιν τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», υπεγράμμισαν δὲ μὲ ἔμφασι, ὅτι εἰδικὰ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1902

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ Γ΄ (1878-1884, 1901-1912). Μὲ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1902, διὰ τῆς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐχαρακτήρισε τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ, ὡς «μεγάλας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδας», ἐτοίμασε τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920.

«ὑπῆρξε ἡ καταστατικὴ ἀρχὴ τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν» καὶ «ἐνέπνευσε τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἡ ὁποία δικαίως θεωρεῖται ἡ ἐπίσημη ὀρθόδοξη πρόταση γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση»⁸⁵.

– Καὶ ἐνῶ ἀρκετὰ ἐνωρὶς ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1902 εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς «προόδρος οἰνεὶ τῆς οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως» καὶ ὅτι «κυρίως διὰ» τῶν Ἐγκυκλίων 1902-1904 «κατήρξατο ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις»⁸⁶.

– ἐνῶ δὲ θὰ ἀνέμενε πᾶς τις εὐσεβῆς, ὅτι ὁ γ.Θ.Δ. θὰ ἀφιέρωνε ἐπὶ τῇ ἀποφράδι αὐτῇ 100ετία ἕνα πῆρες καὶ συστηματικὸ βιβλίον κατὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ·

– **αίφνιδίως**, ὁ λόγιος ἡσυχαστὴς δημοσιεύει τὴν **αὐτο-βιογραφία** του ⁸⁷(!), μέσω τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται σαφέστατα **ψυχαναγκαστικὸς** μὲ τὴν **ὑστεροφημία** του (ἢ παρουσία τοῦ **αὐτο-αναφορικοῦ ἐγώ**, ὅπως πάντοτε, εἶναι πληθωρική...), ἐν συνεχείᾳ δὲ στρέφεται λάβρος ἐναντίον τῶν ζηλωτῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν συλλήβδην, τόσο μὲ τὰ διάτρητα ἄρθρα του στὸν τύπο ⁸⁸, ὅσο καὶ μὲ ἓνα εἰδικὸ βιβλίο ⁸⁹, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν αὐτὸν **πλήρως ἐκτεθειμένο** ὀλίγον προτοῦ νὰ διαβῆ τὸ κατώφλι τῆς ζωῆς καὶ νὰ παραστῆ ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου...

* * *

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ, δὲν περιποιοῦν τιμὴν στὸν **γ.Θ.Δ.**, παλαίμαχον ἡσυχαστὴ τοῦ Ἴθωνος, τόσο οἱ ἀπόψεις του ὅσο καὶ ἡ στάσις του ἐναντι τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῆ κανεῖς, ὅτι στὸ πρόσφατο **Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο** (Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004, ἐξήντα-60 Εἰσηγηταί), διεκηρύχθη ὅ,τι ἀνεμένετο νὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ τὴν λογιότητά του, δηλαδὴ ἢ ὄντως τραγικὴ ἀλήθεια, ὅτι

«Ἡ ἸΔΙΑ Ἡ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ στὸ **“Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν”** καὶ στοὺς **θεολογικοὺς διαλόγους** μὲ τοὺς **αἰρετικοὺς Παπικοὺς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσίτες, ΣΥΝΙΣΤΑ ἈΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἐξίσωση καὶ ἐξομοίωση τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. Εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, Ἡ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**⁹⁰.

Θὰ ἀναμένετο εἰδικὰ μάλιστα ἀπὸ τὸν **γ.Θ.Δ.**, ὑπάρξαντα κατὰ τὸ παρελθὸν δεινὸν κριτὴν τοῦ **ἐξουνιτισμένου** πατριάρχου Ἀθηναγόρου, νὰ ἀκουσθῆ σήμερα στεντορεῖα φωνῆ, ὅχι ἢ ἀξιοθρήνητος **ύβρεολογικὴ** **δαψίλεια** ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν πληρώσει ἀκόμη καὶ δι' αἵματος τὴν ἐμμονή τους στὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ τὸ ἐξῆς **θαρραλέο πατερικὸν σάλπισμα** τοῦ **Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου** τῆς Θεσσαλονίκης:

«ΝΑ ΔΙΑΤΡΑΝΩΘΕΙ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΟΤΙ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΘΗΣΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΥ, Ο ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟ-

**ΠΑΤΕΡΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ, ΚΛΗΡΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ, ΕΙΝΑΙ Η ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑ, Η ΔΙΑΚΟΠΗ
ΔΗΛΑΔΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ,
ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ ΣΥΝΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΙ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΛΑ-
ΝΗΣ»⁹¹.**

(Συνεχίζεται)

1. Mansi τ. 13, στλ. 400B/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄, σελ. 879α, *Πρᾶξις Ζ΄*.
2. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Ἀθωνικά Ἄνθη, τ. Α΄, σελ. 194-195 καὶ 207, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήναι 1962.
3. Σημειωτέον, ὅτι ἐν ἔτει 1957 ὁ γ.Θ.Δ. εἶχε ἀκόμη τὴν δυνατότητα νὰ διακρίνῃ τὸ ὄρθον ἀπὸ τὶς ἀκρότητες καὶ νὰ ὑπερασπίζεται μὲ ἐπαινετὴ παρρησία τὸ πρῶτο, γράφων τὰ ἑξῆς:
«Ἐν τῷ θέματι τῷ Ἡμερολογιακῷ, χρεωστοῦμεν νὰ διαστείλωμεν τὰς ἀκρότητας καὶ τὰς καταχρήσεις, αἵτινες παρετηρήθησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ζητήματος τούτου».
(αὐτόθι, σελ. 196).
4. Ὅσιου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1164B/IE΄. *Τῷ Πατριάρχει Ἱεροσολύμων, E.L.II.*
5. Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, Ὁρθοδοξία καὶ Φουνταμενταλισμὸς – Ὁ Φουνταμενταλισμὸς τῶν ὀρθόδοξων Οἰκουμενιστῶν ἢ περὶ φουνταμενταλιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, **Σειρὰ Β΄-2**, σελ. 87-95, Ἀθήνα 1997.
6. Πρὸλ. Ψαλμ. να΄ 6.
7. Ἅγιου Ἰγνατίου Θεοφόρου, PG τ. 5, στλ. 712BC/Σμυρναίσις, VI.
8. Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου (Θεσσαλονίκης, 20-24.9.2004), «Α. Διαπιστώσεις – Β. Προτάσεις», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 5α, §Α2. *Οἱ παραλλάλομενοι λόγῳ τῆς συμμετοχῆς δὲν εἶναι ἀληθεῖς καὶ ἔχουν διαψευσθῆ̄ περιόδ.* «Παρακαταθήρη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2004, σελ. 36.
9. Πρὸλ. Μαθ. ιη΄ 6.
10. Mansi τ. 13, στλ. 412AB/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄, σελ. 882α, *Πρᾶξις Ζ΄*.
11. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Ἀθωνικά Ἄνθη, τ. Δ΄, σελ. 230, «Περὶ ἔν χρονίζον σχίσμα», ἄρθρο ἐκ τοῦ περιόδ. «Ἀθωνικοὶ Διάλογοι», ἀριθ. 24/Αὐγουστος-Σεπτέμβριος 1974, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήναι 1992.
12. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, αὐτόθι, σελ. 231-232, 226-228.
13. Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου, σελ. 690, Ἅγιον Ὅρος 2004, κεφαλ. ἡμέτ.
14. Ἐκ τῆς Ἰστοσελίδος τοῦ «Π.Σ.Ε.»: World Council of Churches Media relations office, Press update, 6 June 2003, cf. Press Release, PR-03-20, of 28 May 2003: "*Orthodox participation in ecumenical movement: 'There is no alternative to dialogue'*", accessed 13.12.2003.
15. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος – Ὁρθόδοξοι Ἀπόψεις», σὺδ «Ἐπιστημονικὴ Παρουσία Ἐστίας Θεολόγων Χάλκης» («Ε.Π.Ε.Θ.Χ.»), τ. Α΄, σελ. 351, ἐν Ἀθήναις 1987.

16. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, Διορθόδοξοι καὶ Οἰκουμενικαὶ Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 103, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 58, Θεσσαλονίκη 1994.
17. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, αὐτόθι, σελ. 165.
18. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 366-367, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 46, Θεσσαλονίκη 1996.
19. **Dr. Konrad Raiser**, «Ἡ Σημασία τῆς Συμβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2984/16.9.2003, σελ. 5.
20. **Μ. Βασιλείου**, ΡΓ τ. 32, στλ. 213Α/Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Κεφάλαιον Α'.
21. **Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτσι** (ἐπιμ.), Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη – Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 57, ἐκδόσεις «ΤΕΡΤΙΟΣ», Κατερίνη 1989.
22. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 103.
23. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 159.
24. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τ. Α', σελ. 207, ἐνθ' ἄνωτ.
 ■ **Ὁ γ.Θ.Δ.** ὄχι ἀπλῶς ἐγνώριζε ἀνεκαθεν τὴν οἰκουμενιστικὴ ταυτότητα τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ ὑπεγράμμισε ἐν ἔτει 1969 τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς τακτικῆς *«τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὀλετήρος τῆς Ὁρθοδοξίας Μελετίου Μεταξάκη καὶ Προδρόμου τῆς σημερινῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνωμοσίας» «τὴν καταστρεπτικὴν δραστηριότητα τοῦ Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνεκοψαν πολλοὶ παράγοντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Παλααιοημερολογισμὸς, ὡς συντηρητικὴ ἀντίστασις»!...*
 (Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, «Περὶ τὸ “Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον”» καὶ «Τὸ “Β' Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον”», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 109/10.10.1969, σελ. 1 καὶ 4, ἀριθ. 110/1.11.1969, σελ. 1 καὶ 4).
25. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., 98-113.
26. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τ. Α', σελ. 192, ἐνθ' ἄνωτ. Βλ. καὶ **Τοῦ Αὐτοῦ**, «Περὶ τὸ “Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον”», ἐνθ' ἄνωτ.
27. Συλλογικὰ ἀποφάσεις συμμετοχῆς στὸ «Π.Σ.Ε.» ἐλήφθησαν:
 α) στὴν «Δ' Πανορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1968.
 (Βλ. **Β. Θ. Σταυρίδου – Ε. Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ, σελ. 367-368)
 β) στὴν «Α' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1976.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 158/1.12.1976, σελ. 4, «Ἀνακοινωθέν», §4)
 γ) στὴν «Γ' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1986.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 369/15.12.1986, σελ. 14-17, κείμενο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις», §5)
 δ) στὴν «Διορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1991.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 467/20.9.1991, σελ. 5-12, «Ἐκθεσις», Κεφάλ. Γ', §§21-27)
 ε) στὴν «Ἱερὰν Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν» – Φανάρι 1992.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 477/31.3.1992, σελ. 8-9, «Μήνυμα τῶν Προκαθημένων», §4)
 στ) στὴν «Διορθόδοξον Συνάντησιν» – Θεσσαλονίκη 1998.

(Βλ. περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 557/31.5.1998, σελ. 5-6, «**Ἀξιολογήσεις νεωτέρων δεδομένων...**», §§5-7).

28. **Ἱερομονάχου (νῦν Ἐπισκόπου) Εἰρηναίου Μπούλοβιτς** (ἐπιμ.), «**Ὁρθοδοξία καὶ "Οἰκουμενισμός"** – *Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς*», περιοδ. «**Κοινωνία**», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101· ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 235/1.6.1975· περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία**», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 166-173.
29. **Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς** (Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου), Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός, ἐκδόσεις «**Ὁρθόδοξος Κυψέλη**», Θεσσαλονίκη 1974, σελίδες 262, **Μετάφρασις**: Ἱερομονάχου Ἀμφιλοχίου Ράντοβιτς καὶ Ἀθανασίου Γιέβτιτς, **Πρόλογος** (σελ. 5-12): Θεοκλήτου Μοναχοῦ Διονυσιάτου.
30. **Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς**, αὐτόθι, **Πρόλογος**, σελ. 11.
31. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀφευδῶν (1817-1967), τ. Δ΄, σελ. 2817 καὶ 2823, Ἀθήνα 1972· τ. Ε΄, σελ. 3148-3200, Ἀθήνα 1974.
32. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε΄, σελ. 3199.
33. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε΄, σελ. 3170.
34. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε΄, σελ. 3171.
35. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε΄, σελ. 3178.
36. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε΄, σελ. 3172.
37. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε΄, σελ. 3182.
38. **Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδοροπούλου**, «**Ὁ Συνεορτασμός τοῦ Πάσχα**», περιοδ. «**Ἐνορία**», ἀριθ. 549/10.5.1974. Βλ. καὶ Τὰ Δύο Ἄκρα – «**Οἰκουμενισμός**» καὶ «**Ζηλωτισμός**», σελ. 32 καὶ 33, ἐκδοσις 6΄, Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροϊζήνης, ἐν Ἀθήναις 1979, κεφαλ. ἡμέτ.
39. **Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν**, «**Ἐπίσημες ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν στὴν "Ἀδελφὴ Ἐκκλησία" τῆς Ρώμης**», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 15-16/Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1995, σελ. 41-52 (καὶ στὴν **Σειρὰ Β΄-8**).
40. Βιβλιογραφία.
 - α) Συνάντησις Ἱεροσολύμων – 1964: **Π. Γρηγορίου (P. G. Garó)**, Πορεία πρὸς τὴν ἐνότητα, τ. Α΄, σελ. 99-155, Ἀθήνα 1978· **Τοῦ Αὐτοῦ**, Χρονικὸν Συναντήσεως Πάπα Παύλου ΣΤ΄ καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου Α΄, Ἀθήνα 1964· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου – Ἀρχιμ. Βαρθολομαίου Ἀρχοντόνη – Π. Πέτρου Ντυμπρέ – Π. Χριστοφόρου Ντυμόν**, Τόμος Ἀγάπης/Vatican-Phanar (1958-1970), αὔξ. ἀριθ. σχετικῶν κεμμένων: 36-38, 41, 44-51, 171-172, Rome-Istanbul 1971· **Ἱ. Ν. Καρμίση**, Δ.Σ.Μ., τ. Β΄, σελ. 1011 [1091], ἐκδ. 6΄, Graz-Austria 1968· **Α. Ἱ. Δεληκωστοπούλου**, Ἐξω ἀπὸ τὰ τεῖχη: Ἀθηναγόρας Α΄ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, σελ. 149-150, σελ. 216-218, Ἀθήνα 1988· **Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β΄, σελ. 343-348, ἐκδόσεις «**Ὁρθόδοξου Τύπου**», Ἀθήνα 1969· **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Β΄**, Τὰ Πειπραγμένα, τ. Β΄ (15.7.1963-15.7.1964), σελ. 38-252 καὶ τ. Δ΄ (1.10.1965-24.3.1967), σελ. 295-302 καὶ σελ. 305-312.
 - β) Ἄροις Ἀναθεμάτων τοῦ 1054: **Π. Γρηγορίου (P. G. Garó)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β΄, σελ. 5-49· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου κλπ.**, Τόμος Ἀγάπης..., ἐνθ' ἄνωτ., αὔξ. ἀριθ. σχετ. κειμ.: 119, 121-124, 126-132, 141-143, 173, 200, 201, 236, 237, 277,

279· **Ι. Ν. Καριώης**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 1022 [1102] - 1029 [1109]· **Π. Ν. Τρεμπέλα**, Αἰ μετὰ τὸ ἔργον τῆς Βατικανείου Συνόδου ὑποχρεώσεις μας, σελ. 64-67, Ἀθήνα 1967· **Τοῦ Αὐτοῦ**, Ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ἡμεπίσημα ἔγγραφα, σελ. 19-24, Ἀθήνα 1972· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 164, 218-222· **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 353-364· **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Β'**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Δ', σελ. 334-337· **Ἀριστείδου Πανώτη**, «*Ἡ Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως - Ἀπὸ τὴν πολεμικὴν εἰς τὸν διάλογον*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Παρουσία**», ἀριθ. 7 καὶ 8/1965, σελ. 273-349.

• **Μητροπολίτου Γέροντος Ἐφέσου Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου**, «*Προοπτικαὶ στὸν Ὁρθόδοξο-Ρωμαιοκαθολικὸ Θεολογικὸν Διάλογον*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξία**» Κωνσταντινουπόλεως, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1995, σελ. 397-418 (παρὰπέμπουμε ἰδιαιτέρως στὴν μελέτη αὐτή, διότι περιγράφεται ἡ **προσωπικὴ συμβολὴ** τοῦ νῦν μητροπολίτου Ἐφέσου κ. Χρυσοστόμου στὴν κίνησι καὶ προώθησι τῆς διαδικασίας γιὰ τὴν ἄρσι τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1965, βλ. ἰδίως σελ. 413-415).

γ) Ὁ Πάπας στὸ Φανάρι - 1967: **Π. Γρηγορίου (Ρ. Γ. Γαρό)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 94-140· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνῶ Παπανδρέου κλπ.**, Τόμος Ἀγάπης..., ἐνθ' ἄνωτ., αὔξ. ἀριθ. σχετ. κειμ.: 171-174, 178-180, 186, 189, 212, 223-225· **Π. Ν. Τρεμπέλα**, Αἰ μετὰ τὸ ἔργον..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 69-96· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 168-172, 222-225· **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 348-351.

δ) Ὁ Ἀθηναγόρας στὸ Βατικανὸν - 1967: **Π. Γρηγορίου (Ρ. Γ. Γαρό)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 141-193· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνῶ Παπανδρέου κλπ.**, Τόμος Ἀγάπης..., ἐνθ' ἄνωτ., αὔξ. ἀριθ. σχετ. κειμ.: 180, 186, 187, 189-197, 203, 208, 211, 212, 231, 232, 235, 270, 272· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 172-176, 225-230· **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 351-353.

41. **Θεοκλήτου Μοναχοῦ Διονυσιάτου**, «*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη καὶ Ἀθηναγόρα*», περιοδ. «**Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη**», ἀριθ. 329-330/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1964. Βλ. **Τοῦ Αὐτοῦ**, Ὁ Φώτης Κόντογλου στὴν τρίτη διάστασή του, σελ. 85, ἔκδοσις Ἱεροῦ Κοινοβίου Ὁσίου Νικοδήμου, Γουμένισσα 2003.
42. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Πρὸς Ρώμην!*...», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**» (νῦν «**Ὁρθόδοξος Τύπος**»), ἀριθ. 57/Νοέμβριος 1965, σελ. 1.
43. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκόπον Ἀθηνῶν*» (5/18.1.1964), στό : Ὁ Φώτης Κόντογλου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 90.
44. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Γρηγοροῦντες καὶ Προσενχόμενοι...*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 78/Αὔγουστος 1967, σελ. 1.
45. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Τρία ἑκατομμύρια ὀρθόδοξων Ἑλλήνων...*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 38/Μάρτιος 1964, σελ. 1 καὶ 6.
46. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Περί τὸ "Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον"*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 109/10.10.1969, σελ. 1 καὶ 4.
47. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Ἀφορισμοὶ καὶ Ἀφορισμένοι*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 59/Ἰανουάριος 1966, σελ. 1, «*Γεγονότα καὶ Σχόλια*».
48. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ὁ Φώτης Κόντογλου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 76.
49. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Τὰ 95% τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἀποδοκιμάζουν...*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 40/Μαῖος 1964, σελ. 1 καὶ 3.

50. «*Προκήρυξις Ἀγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικός-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 38/Μάρτιος 1964, σελ. 1. Βλ. τὴν «*Προκήρυξιν*» καὶ στὸ : **Μοναχοῦ (νῦν Ἱερομονάχου) Θεοδοωρήτου Ἀγιορείτου**, Μοναχισμὸς καὶ Αἵρεσις, σελ. 140-141, Ἀθήναι 1977.

■ **Ἐπὶ** τῇ εὐκαιρίᾳ, εἶναι ἀξιολογητέον ἓνα ἀκόμη συλλογικὸ καὶ βαρυσήμαντο ἀγιορειτικὸ κείμενο, μακροσκελὲς καὶ ἀναλυτικὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε δημοσιευθῆ ἕξι ἔτη μετὰ τὴν «*Προκήρυξιν*», ἀντι-οικουμενιστικοῦ χαρακτήρος: «*Ἐπίσημον Ἐπιστολὴν τῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν πρὸς τὴν Ἀριστείδειον Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*» (30.8.1970).

(Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 126/20.9.1970, σελ. 4· **Μοναχοῦ Θεοδοωρήτου Ἀγιορείτου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 142-151).

51. Ἐνδεικτικὴ βιβλιογραφία:

α) **Ἐπίσκεψις πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴν Ρώμη (29.6.2004)**: Πρακτορεῖο Zenit, Βατικανό, 28.6.2004, 29.6.2004, 1.7.2004, 2.7.2004· Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν Βατικανοῦ (VIS), 29.6.2004· ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 3004/20.7.2004, σελ. 1 (χρονικὸν) καὶ σελ. 4 («*Κοινὴ Δήλωσις*»): π. **Δημητρίου Σαλάχα**, «*Ὁρθοδοξία καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία*» (συνέντευξις), ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 3004/20.7.2004, σελ. 2· περιόδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 637/31.7.2004, σελ. 3-5: «*Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης εἰς Ρώμην*» Γ. **Ζερβοῦ**, «*Ὅχι εἰς πανηγύρεις μετὰ Παπικῶν*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1556/25.6.2004, σελ. 1 καὶ 5· Γ. **Ζερβοῦ**, «*Συμπροσευχὴ εἰς Ρώμην Πάπα καὶ Πατριάρχου*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1557/2.7.2004, σελ. 1 καὶ 5· Γ. **Ζερβοῦ**, «*Πρόσκλησις εἰς τὸν Πάπαν*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1558/9.7.2004, σελ. 1 καὶ 5· «*Ἡ Κοινὴ Δήλωσις τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β'*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1561/30.7.2004, σελ. 3· ἐφημερ. «**Ἀπογευματινὴ**», 30.6.2004, σελ. 20-21/2.7.2004, σελ. 44-45/4.7.2004, σελ. Α12-13· ἐφημερ. «**Τὸ Βῆμα**», 4.7.2004, σελ. Α44· **Γραμματείας Ἱερῶς Συνόδου Ἐνισταμένων**, «*Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὸ Βατικανό*», περιόδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 321/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2004, σελ. 84-85· **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, «*Διὰ τὴν συμπροσευχὴν πατριάρχου καὶ πάπα*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1559/16.7.2004, σελ. 3 καὶ 4, ἀριθ. 1560/23.7.2004, σελ. 3 καὶ 4 (καὶ στὸ περιόδ. «**Θεοδρομία**» Θεσσαλονίκης, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2004, σελ. 165-177).

β) **Ἐπίσκεψις πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴν Ρώμη – παραλαβὴ Ἱερῶν Λειψάνων – Θρονικὴ Κωνσταντινουπόλεως (27-30.11.2004)**: Ἐκ τῆς Ἰστοσελίδος τοῦ **Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**, τὰ ἐξῆς κείμενα: Γράμμα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' πρὸς πατριάρχην κ. Βαρθολομαίον, 8.9.2004· «*Ἱστορικὴ χειρονομία Ρώμης πρὸς Κωνσταντινούπολιν*», Ἀνακοινωθὲν Πατριαρχείου, 25.10.2004· Πατριαρχικὸν Γράμμα πρὸς τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, 27.10.2004· Γράμμα τοῦ Πάπα πρὸς τὸν Πατριάρχην, 27.10.2004· Δελτίον Τύπου ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, 25.11.2004· Γράμμα τοῦ Πάπα πρὸς τὸν Πατριάρχην, 27.11.2004· Ὁμιλία τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, 27.11.2004· Χαιρετισμὸς τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῇ Θρονικῇ Ἑορτῇ, 30.11.2004· περιόδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 641/30.10.2004, σελ. 5-22 (Χρονικὰ καὶ Κείμενα)· Ἐκ τῆς Ἰστοσελίδος τῆς **Ἑλληνικῆς Καθολικῆς Ἐξαρχίας**, «*Παράμετρα καὶ παραλειπόμενα τῆς πρόσφατης μετακομιδῆς ἱερῶν λειψάνων στὴν Πόλιν*», 10.12.2004· ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 3012/21.12.2004, σελ. 3 (στὶς σελ. 1 καὶ 4, ἐπὶ πλέον φωτογραφίαις)· **Γεωργίου-Σπυρίδωνος Μαλούχου**, «*Παράδειγμα διπλωματίας ἢ προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν*», ἐφημερ. «**Ἡ**

Καθημερινή», 27.11.2004, σελ. 5· ἔφημερ. «**Ἀπογευματινή**», 30.11.2004, σελ. 18· **Γ. Ζερβού**, «**Ἀμετανόητον τὸ Βατικανόν**», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1571/5.11.2004, σελ. 1 καὶ 5· **Γ. Ζερβού**, «**Διάλογος εἰς Φανάρι**», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1575/3.12.2004, σελ. 1 καὶ 5· ἔφημερ. «**Στῦλος Ὁρθοδοξίας**», ἀριθ. 52/Δεκέμβριος 2004, σελ. 20.

γ) Σχετικὰ ἐπὶ τῇ ἐπετειῷ 1964-2004: «**Τὸ Βάπτισμα εἰς τὴν τράπεζαν Παπικῶν καὶ Ὁρθοδόξων**» («**διαχριστιανικὴ συνάντησις πλησίον τῆς Ρώμης**»), ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1576/10.12.2004, σελ. 6.

- 52.** Εἶναι ἐνδεικτικὸν καὶ ἐγείρει εὐλογα ἐρωτήματα τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πρόσφατος ἐργασία τῶν Γρηγοριατῶν Πατέρων: «**Οἱ Ἀγῶνες τῶν Μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας**» (ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 2003, σελίδες 388, διαστ. 17×24 ἐκ.), δὲν ἀναφέρεται στὴν αἵρεσι τοῦ Κ' αἰ., τ.ἔ. τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὔτε κατὰ συνέπειαν στοὺς ἀγῶνες τοῦλάχιστον τῶν Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν ἐναντίον αὐτῆς, ἰδίως μάλιστα κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ '60.

■ **Ἀντὶ** ἐνὸς ἰδικοῦ μας σχολίου ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ θέματος, παραθέτομε τὴν λίαν εὐστοχη παρατήρησι τοῦ **π. Διονυσίου Τάτση**:

*«**Οἱ συναντήσεις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν κληρικῶν στὶς ἡμέρες μας εἶναι πυκνές. Καὶ τὸ διπλὸ ἁμάρτημα τῆς συμπροσευχῆς ἐπίσης συχνό. Κανεῖς, ἢ καλύτερα λίγοι, τολμοῦν νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ νὰ ἐλέγξουν τοὺς ἐνόχους. ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ, ΠΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΑΝΤΙΑΠΡΟΥΣΑΝ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ, ΤΩΡΑ ΣΙΩΠΟΥΝ ΕΝ ΣΟΦΙΑ. ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙ! ΕΙΝΑΙ ΦΟΒΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΤΟΛΜΟΙ. ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ ΔΕΙΟΚΑΤΑΚΡΙΤΟ. ΜΙΛΟΥΝ ΚΑΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΛΧΟΥΝ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ. Ὁ σκανδαλισμὸς τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀπ' τὶς συμπροσευχῆς τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι πολὺ μεγάλος.»***

(Πρωτοπρεσβυτέρου **Διονυσίου Τάτση**, «**Συμπροσευχὴ μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων. Τὸ διπλοῦν ἁμάρτημα**», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 6, κεφαλ. ἡμέτ.)

■ **Βλ.** καὶ τὸ σχετικὸ ἄρθρο: Ἱερομονάχου **Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου**, «**Ἐὰν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀρτυθῆσεται,**», περιοδ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοξις**», ἀριθ. 131/Ἰούλιος-Αὔγουστος 2003, σελ. 28-31.

- 53.** Ἄρχιμανδρίτου **Βαρθολομαίου Χ. Ἀρχοντῶνη**, Περὶ τὴν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἐκδόσεις «**Π.Ι.Π.Μ.**», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 6, Θεσσαλονικὴ 1970, σελίδες 148.

- 54.** Ἄρχιμανδρίτου **Βαρθολομαίου Χ. Ἀρχοντῶνη**, αὐτόθι, σελ. 73.

- 55.** Ἄρχιμανδρίτου **Βαρθολομαίου Χ. Ἀρχοντῶνη**, αὐτόθι, σελ. 73, κεφαλ. ἡμέτ.

■ Ἐνα σχόλιο τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου **π. Βασιλείου Βολουδάκη** ἐν προκειμένῳ εἶναι καὶ ἐπίκαιρο καὶ ἀξιοσημείωτο:

*«**Ποῖός σοβαρὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προσδοκᾷ ὠφέλεια ἀπὸ ἕνα Πατριαρχεῖο, ποὺ οὐσιαστικὰ ἔχει ἀφανίσει τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερικὴ, τὴν Αὐστραλία καὶ ἄλλοι;** Ἄραγε εἶναι κάτοικοι τοῦ Ἄρεως αὐτοί, ποὺ δὲν βλέπουν ὅτι οἱ πιστοὶ μας στεναρίζουν σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς δικαιοσύνης τοῦ Πατριαρχείου καὶ ψάχνουν μὲ τὸ φανάρι τοῦ Διογένη, γιατί*

δὲν θρῑσκουν Ναὸ καὶ Ἱερεῖς, πὸὺ νὰ θυμίζουη τὴν Ὁρθοδοξία;... Αὐτὸ πὸὺ γνωρίζω εἶναι ἐκεῖνο πὸὺ ἔγραψα τὸ 1993 γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ νῦν Πατριάρχου “Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ”· ὅτι, δηλαδῆ, Εἶναι “ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”. Τώρα ἔχουη ἀρχίσει νὰ ἐπαληθεύουη πολλά...».

(ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος». ἀριθ. 1552/28.5.2004, «Διάλογος διὰ τὴν πορείαν τοῦ “Ο.Τ.”. Δευτερολογία τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη», κεφαλ. ἡμέτ.)

56. Βλ. τὴν σχετικὴ κριτικὴ ἀναφορὰ τοῦ γ.Θ.Δ. στὸ θεματολόγιο τῆς Προκαταρτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τὸ 1930: ὑποσημ. 26 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

57. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἱερὸς Κανὼν Α'. «Μαρτυρία»: «μαρτυροῦσι καὶ φανερώουη» στοὺς Ἱερωμένους «πῶς πρέπει νὰ πολιτεύουηται». «Κατορθώματα»: τηροῦμενοι ἀπὸ τοὺς Ἱερωμένους «κατ-ορθοῦσι καὶ διευθύνουη τὴν ζωὴν αὐτῶν».

- «Ὅρα ἐνταῦθα», λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «πόσον σεβάσμοι καὶ αἰδέσμοι εἶναι οἱ θεῖοι Κανόνες· διότι μὲ ἐκείνους τοὺς τίτλους καὶ τὰ ὀνόματα ὁποῦ σεμνύνεται ἢ θεόπνευστος καὶ ἁγία Γραφή, μὲ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους σεμνύνει τοὺς θεῖους Κανόνες καὶ ἡ Ἀγία αὕτη Σύνοδος, “μαρτυρία” αὐτοὺς ἀποκαλοῦσα, καὶ “δικαιώματα”, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις».

(Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 322, ὑποσημ. 1, στὸν Α' τῆς Ζ')

58. Καλαβρίας Αἰμιλιανοῦ, «Ἐν ὄψει τῆς Συνόδου», περιοδ. «Ἐκκλησία», 15.7.1967, σελ. 400-401, κεφαλ. ἡμέτ.

- Σημειωτέον, ὅτι τὶς ἀπόψεις του αὐτῆς ὁ κ. Αἰμιλιανὸς βασιίζει, ὅπως ὁμολογεῖ, στὴν «μνημειώδη πρωτοβουλία τῆς περιωνύμου Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920».

- Ἡ οἰκουμενιστικὴ ιδιότης τοῦ Φαναριώτου μητρολίτου Καλαβρίας (νῦν Σηλυβρίας) κ. Αἰμιλιανοῦ (Τιμιάδου), ἦταν βεβαίως γνωστὴ καὶ ἀπὸ ἄλλες ἀναφορές, ἕνα πρόσφατο ὅμως ἄθρο ὑπενθύμισε μὲ πολὺ δυναμικὸ τρόπο τὴν ταυτότητα τοῦ κ. Αἰμιλιανοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅσων δυστυχῶς ὑποστηρίζουη καὶ προβάλλουη αὐτὸν στὴν Ἑλλάδα: βλ. Ἰωάννου Κορναράκη (ὁμ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), «“Ὁρθόδοξος” Ἐπίσκοπος – Στρατευμένος Οἰκουμενιστής! – Τὸ μεγαλεῖον τοῦ παραλόγου», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1579/7.1.2005, σελ. 1 καὶ 7.

- Μετὰ ἀπὸ 25 περίπου ἔτη, ἡ διάβρωσις ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει προχωρήσει τόσο, ὥστε ἡ Σύνοδος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, στὸ πλαίσιο τοῦ Ὁρθοδοξο-Μονοφαιτικοῦ Διαλόγου, νὰ ἀποφασίσει, τὰ ἐξῆς δλάσφημα:

«θεωρεῖ ὅτι τὰ ἀναθέματα κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἐπεδλήθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὑπὸ τὸ πνεῦμα ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΝΩ ΣΗΜΕΡΟΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΕΝΩΣΙΣ!»

Τοῦτο ἀποτελεῖ «βαρυντὰτην ὕβριν πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Ὁποίου ἐλήφθησαν τοιαῦται ἀποφάσεις», ὡς ὀρθῶς παρατηροῦη καταγγέλοντες οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες, ἀλλὰ «καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν μνήμη τῶν Ἀγίων Πατέρων, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀποκαλεῖ θεοφόρους, στόματα τοῦ Λόγου, κιθάρας τοῦ Πνεύματος κλπ.».

(«Ἐπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων, 14/27.5.1995» στὸ ἔργο: Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι Ὁρθόδοξοι; – σελ. 51, Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὁρος 1995, κεφαλ. ἡμέτ.)

59. Βλ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησις, **Σειρά Β΄-1**, σελ. 25-28, Ἀθήνα 1997· Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν, Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμὸς – Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἐνὸς αἰῶνος, **Σειρὰ Β΄-7**, σελ. 59-62.
60. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, Ἡ συμβολὴ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ διαθρησκειακὸ ἄνοιγμα, **Σειρὰ Β΄-5**, σελ. 30-43· Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 60, ὑπόσημ. 4.
61. Ἡ Α΄ Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις ἐπραγματοποιήθη τὸ 1977 (Λουκέρνη Ἑλβετίας) καὶ ἡ Β΄ Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις ἔγινε τὸ 1979 (Βουκουρέστι Ρουμανίας).
■ Τὸ 1986 ἐγκαινιάζεται ὁ Διάλογος μετὰ τὸ Ἰσλάμ.
62. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», Νῆ Special/25.12.1976, σελ. 4.
63. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινάκη), Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων – Ἡ Πίστις καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, *Ἐκδίδεται τῇ εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως*, Λονδίνον 1975, ἀγγλιστὶ (σελ. 1-151) καὶ ἑλληνιστὶ (σελ. 153-286).
■ Στὶς σελίδες 4-5 παρατίθεται τὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο καὶ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις τοῦ ἐγκριτικοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος (10.1.1975).
64. Ἱερομονάχου Καλλινίκου Ἀγιορείτου (ἐπιμ.), Ὁρθόδοξος Μαρτυρία – Ἀντι-οικουμενιστικὰ κείμενα τῆς περιόδου 1966-1983 τοῦ Προκαθημένου τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου, σελ. 66, Ἅγιον Ὄρος – Ἀθήνα 1985.
65. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 203, 159 καὶ 204, κεφαλ. ἡμέτ.
66. Ἱερομονάχου Καλλινίκου Ἀγιορείτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 63, κεφαλ. ἡμέτ.
67. Βλ. Pontifical Commission "Justitia et Pax", Assisi – World Day of Prayer for Peace – 27 October 1986, Vatican Polyglot Press 1987, pp. 5-202.
68. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2408/18.11.1986, σελ. 1.
69. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2409/25.11.1986, σελ. 4.
70. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2408/18.11.1986, σελ. 4.
71. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2413/23.12.1986, σελ. 8.
72. Νικολάου Π. Βασιλειάδη, Πανθηρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς: Ἡ νέα ἀπειλή, σελ. 6 καὶ 33, ἐκδόσεις «Ὁ Σωτήρ», Ἀθήνα 2002.
73. Καρδινάλιου Ρ. Ἐτσεγκαράϋ, «Ἡ Ἀσίσζη στὴν καρδιά τοῦ Ἰωάννου Παύλου Β΄», ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2948/12.2.2002, σελ. 4.
74. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, «Τὸ "Πνεῦμα τῆς Ἀσίσζης" – Ἡ Αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος 2002, σελ. 161-162 (καὶ στὴν **Σειρὰ Β΄-9**).
75. Βλ. περιοδ. «Sourozh», No 21/August 1985, pp. 16-27: Professor John Zizioulas. "Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement".
■ Βλ. κριτικὴ ἀνάλυσις τῶν θεωριῶν αὐτῶν στὸ ἄρθρο μας: «Ἡ "Βαπτισματικὴ Θεολογία" τῶν Οἰκουμενιστῶν – Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς "Θεωρίας τῶν Κλάδων"», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43· ἴδ. ἐπίσης Καθηγητοῦ Ἀνδρέου Θεοδώρου (†), «Βαπτισματικὴ Θεολογία», περιοδ. «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» Κύπρου, ἀριθ. 51/Χειμῶνας 1997, σελ. 11-15 καὶ ἀριθ. 69/Χειμῶνας 2003, σελ. 98-102· Καθηγητοῦ

Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδου, «*Ἡ ἔνταξη στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ ὀρθόδοξη ἄποψη*», περιοδ. «*Σύναξη*», ἀριθ. 67/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1998, σελ. 112-122· **Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου**, «*Ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία*», περιοδ. «*Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση*», ἀριθ. 71/Δεκέμβριος 2001, σελ. 12.

■ **Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ**, ὑπεθυμίζομε, λόγω τῆς καταφανῶς ἀγγλικανικῆς ἐπιρροῆς στὴν **Βαπτισματικὴ Θεολογία**, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ διαπιστωθοῦν οἱ ἱστορικὲς καταβολές τῆς, ὅτι τόσοσιν κατὰ τὸ ἔτος **1918** – ὅταν οἱ Μεταξάκης, Παπαδόπουλος, Ἀλιβιζάτος εἶχαν ἀνεπίσημες θεολογικὲς συζητήσεις μὲ τοὺς Ἐπισκοπελιανούς καὶ Ἀγγλικανούς στὴν Νέα Ὑόρκη, τὴν Ὁξφόρδη καὶ τὸ Λονδίνο, *καὶ Ὁρθόδοξοι ἐδήλωσαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτῶν δέχεται τὸ κῆρος τοῦ Βαπτίσματος τῶν Ἀγγλικανῶν*», ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἔτος **1920** – ὅταν Ἀντιπροσωπία τοῦ Φαναρίου παρέστη στὸ ΣΤ΄ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ, *κῆ Ὁρθόδοξος ἀποστολὴ ἀπεδέχθη τὸ ἔγκυρον τοῦ Ἀγγλικανικοῦ Βαπτίσματος*!...

(βλ. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου**, «*Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμός*», περιοδ. «*Θεολογία*», τεῦχος Γ΄/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1961, σελ. 419 καὶ 425)

76. **Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἄθω**, Παρατηρήσεις περὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων, σελ. 12, Ἁγιον Ὄρος 1996, κεφαλ. ἡμέτ.

■ Τῶν **Παρατηρήσεων** προηγήθησαν τὰ ἑξῆς:

α. δημοσιεύεται ἄρθρο ὑπὸ τοῦ **Μητροπολίτου Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ** (Συμπροέδρου τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου), «*Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν*», περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 516/31.3.1995, σελ. 11-22.

β. ἡ **Ἱερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους** ἀσκεῖ κριτικὴ τοῦ ἁρθροῦ αὐτοῦ καὶ προβαίνει σὲ ἐπισημάνσεις καταγγέλουσα μὲ τὸ κείμενό Της τὶς ἐκτροπές τοῦ Διαλόγου: «*Υπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων*» (14/27.5.1995), στὸ ἔργο τῆς **Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου**, εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι Ὁρθόδοξοι; – σελ. 41-53, Ἁγιον Ὄρος 1995.

γ. ὁ **Μητροπολίτης Ἑλβετίας Δαμασκηνός** δημοσιεύει «*Ἀπάντησις*» στὸ «*Υπόμνημα*» τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 521/31.8.1995, σελ. 7-18.

δ. ἡ **Ἱερὰ Κοινότης** ἀπαντᾷ στὴν κριτικὴ τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ μὲ τὶς **Παρατηρήσεις** Αὐτῆς (20.2.1996).

77. **Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου** (Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004), «*Α. Διαπιστώσεις – Β. Προτάσεις*», ἐφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1577/17.2.2004, σελ. 5γ, §Α3. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς *Ρωμαιοκαθολικοὺς ἀνώφελος καὶ ἐπιζήμιος* περιοδ. «*Παρακαταθήρη*» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2004, σελ. 66.

78. βλ. ἀναλυτικὴ παρουσίασι τοῦ σοβαρωτάτου αὐτοῦ θέματος στὸ ἄρθρο μας: «*Ἐπίσημος ἀναγνώρισις τοῦ Παπισμοῦ ὡς “Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας” – Ἡ “Βελεμένδιος Ἐνωσις”*», περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις*», ἀριθ. 14/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1993, σελ. 33-40, Ἀφιέρωμα.

79. Ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3: «*Ἡ Οὐνία, ὡς μέθοδος ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ σημερινὴ ἀναζήτησις τῆς πλήρους κοινωνίας*», § 13 (τὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς Ζ΄ Ὀλομελείας), κεφαλ. ἡμέτ.

80. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 559.

81. Περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 511/30.11.1994, σελ. 28, κεφαλ. ἡμέτ.· περιοδ. «*Ὁρθοδοξία*» Κωνσταντινουπόλεως, Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 745-754 (ἡ ἐκφωνηθεῖσα Ὀμιλία ἀγγλιστί).

82. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 19, 20, 5 καὶ 6: «*Ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης*», κεφαλ. ἡμέτ.
- Διὰ μέσου τῆς δεινῆς αὐτῆς πτώσεως, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ταυτίζει ἑαυτὸν πλήρως πρὸς τοὺς προκατόχους του καὶ τονίζει ἐμφαντικὰ τὴν καταλυτικὴ δυναμικὴ τοῦ φαναριώτικου οἰκουμενιστικοῦ ρεύματος, ἐφ' ὅσον
- «ὡς ὁρθοδοξία [γράφει: οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ] διὰ στόματος τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου ἐπανελημμένως ἀνεγνώρισε τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ».*
- (*Εὐαγγελίας Βαρέλλα, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 217*)
- 82a. **I.A.**, ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1559/16.7.2004, σελ. 1 καὶ 2, «*Ἐπιφυλλίς*», κεφαλ. ἡμέτ.
83. **Ἄγιου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 1109D-1112A/Λόγος ΚΑ', *Εἰς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον Ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας, § ΚΕ'*.
84. **Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου**, PG τ. 99, στλ. 1049D/ΛΘ' *Θεοφίλω Ἡγουμένω, E.L.I.*
85. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 615/30.11.2002, σελ. 7-15: «*Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'*».
86. **Ἰωάννου Καρμίρη**, *Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. Β', σελ. 946α, 946γ, ἔκδοσις 6', Graz-Austria 1968.
- Καὶ ἄλλοι ἐγκυριοὶ μελετηταὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ὁμολογοῦν, ὅτι ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1902 «ἔχει ἄμεσον σχέση πρὸς τὴν Κίνησιν αὐτήν»** (Σταυρίδης, 1964) καὶ ἐντάσσεται στοὺς **«ἱστορικοὺς σταθμοὺς τῆς ὀρθόδοξης συμμετοχῆς στὴν οἰκουμενικὴ κίνηση»** (Γιανναρᾶς, 1977) ὅτι **«τὰ δύο αὐτὰ ἐγκύκλια πατριαρχικὰ γράμματα, πὸν κατὰ βάση εἶναι ἓνα»** (Ματσούκας, 1986) καὶ **«ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖο σύνολο»**, εἶναι ἡ **«πρώτη, στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, ἐκδήλωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς προωθήσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος»** (Τσέτσης, 1988, 1989), τέλος δέ, ὅτι **«τὰ Γράμματα Ἰωακείμ τοῦ γ'»** ἀποτελοῦν **«προδρομικὰ κείμενα τῶν κυρίων συντεταγμένων τῆς παρουσίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας εἰς τὸν εὐρύτερον χριστιανικὸν χώρον»** (Βαρέλλα, 1994).
- Βλ. καὶ **Thomas Fitzgerald, "Encyclicals, Orthodoxy"** στὸ «*Dictionary of the Ecumenical Movement*», p. 391, **WCC Publications**, Geneva 2002, 2nd edition.
- Γιὰ μίαν ἐπιτυχῆ κριτικὴ ἀνάλυσι τῶν **Ἐγκυκλίων 1902-1904** στὴν προοπτικῇ, ὅτι διὰ μέσου αὐτῶν ἐγκαινιάζεται ἡ κατάκριτος **«συμμετοχὴ Ὁρθοδόξων εἰς τὴν προτεσταντικὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν»**, βλ. **Α.Δ. Δελήμπαση**, *Ἡ Αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, σελ. 227 ἐξ., Ἀθῆναι 1972.
87. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀπὸ τὴν Νοερὰ Προσευχὴν σὲ Χριστοκεντρικὲς Ἐμπειρίες, ἐκδόσεις **«Σπηλιώτη»**, Ἀθῆνα 2002, σελίδες 264.
88. Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1494/28.2.2003, σελ. 3· ἐφημερ. **«Χριστιανική»**, ἀριθ. 658 (971)/15.5.2003, σελ. 8 καὶ ἀριθ. 659 (972)/29.5.2003, σελ. 10· ἀριθ. 663 (976)/ 24.7.2003, σελ. 9-10.
89. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τ. Γ', Ἀποκαλυπτικὰ Στοιχεῖα τῆς Γενέσεως καὶ Ἐξελίξεως τοῦ Παλαισημερολογισμοῦ-Ζηλωτισμοῦ, ἐκδόσεις **«Σπηλιώτη»**, Ἀθῆνα 2004, σελίδες 255.
- Μέχρι τώρα ἔχουν δημοσιευθῆ δύο κριτικὲς ἀναφορὲς στὸ βιβλίον αὐτό, οἱ ἀκόλουθες:

α. Γερομονάχου Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου, «Ἀθωνικά Ἐκκλησιαστικά – Ὁταν ἡ σκοπιμότητα, ἡ ἄγνοια, ἡ διαστροφή καὶ ἡ ἐμπάθεια γίνονται ἀνθοδέσμη...», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις», ἀριθ. 136/Μάϊος-Ἰούλιος 2004, σελ. 41-49.

β. Γ.Α., ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1559/16.7.2004, σελ. 1 καὶ 2, «Ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου».

90. Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 56, §Α2. *Οἱ προβαλλόμενοι λόγοι τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι ἀληθεῖς καὶ ἔχουν διαψευσθῆ*, περιοδ. «Παρακαταθήκη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 46, κεφαλ. ἡμέτ.

91. Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 5ε, Β. *Προτάσεις*, §8, περιοδ. «Παρακαταθήκη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 12α, κεφαλ. ἡμέτ.